A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2019. szeptember 19.*

„Dömping – A Kínából és Tajvanról származó, egyes késztermékeknek vagy nem annak minősülő, rozsdamentes acélból készült, tompahegesztéses csőszerelvények behozatala – Végleges dömpingellenes vám kivetése – Rendes érték – Kiigazítások – Nyilvánvaló értékelési hiba – Indokolási kötelezettség”

A T-228/17. sz. ügyben,

a **Zhejiang Jndia Pipeline Industry Co. Ltd** (székhelye: Wenzhou [Kína], képviseli: S. Hirsbrunner ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: T. Maxian Rusche, N. Kuplewatzky és E. Schmidt, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: B. Driessen és H. Marcos Fraile, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

a Kínai Népköztársaságból és Tajvanról származó, egyes késztermékeknek vagy nem annak minősülő, rozsdamentes acélból készült, tompahegesztéses csőszerelvények behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2017. január 26-i (EU) 2017/141 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2017. L 22., 14. o.; helyesbítés: HL 2017. L 304., 69. o.) megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: H. Kanninen elnök, L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín (előadó) és I. Reine bírák,

hivatalvezető: F. Oller tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2019. január 22-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

I. A jogvita előzményei

1 A felperes, a Zhejiang Jndia Pipeline Industry Co. Ltd, Kínában székhellyel rendelkező társaság, amely rozsdamentes acélból készült, tompahegesztéses csőszerelvényeket (a továbbiakban: csőszerelvények) gyárt és exportál az Európai Unióba.

2 A tompahegesztéses acélszerelvények európai uniós iparágának érdekvédelmi bizottsága által 2015. szeptember 14–én benyújtott panaszt követően az Európai Bizottság az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2009. november 30-i 1225/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 343., 51. o.; helyesbítés: HL 2010. L 7., 22. o.) (amely helyébe az Európai Unióban tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2016. június 8-i (EU) 2016/1036 európai parlamenti és tanácsi rendelet [HL 2016. L 176., 21. o.] lépett) értelmében 2015. október 29-én a Kínai Népköztársaságból és Tajvanról származó, egyes késztermékeknek vagy nem annak minősülő, rozsdamentes acélból készült, tompahegesztéses csőszerelvények behozatalára vonatkozó dömpingellenes eljárás megindításáról szóló értesítést tett közzé (HL 2015. C 357., 5. o.). Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az eljárási szabályokat általában azok hatálybalépésétől kezdve kell alkalmazni (lásd: Bizottság kontra Spanyolország ítélet, C-610/10, EU:C:2012:781, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezzel szemben az uniós jog anyagi jogi szabályait úgy kell értelmezni, hogy azok a hatálybalépésüket megelőzően keletkezett jogviszonyokra csak annyiban vonatkoznak, amennyiben azok szövegéből, céljából és rendszertani elhelyezkedéséből az ilyen értelmezés világosan következik (1981. november 12-i Meridionale Industria Salumi és társai ítélet, 212/80–217/80, EU:C:1981:270, 9. pont; 2008. december 11-i Bizottság kontra Freistaat Sachsen ítélet, C-334/07 P, EU:C:2008:709, 44. pont). Így az anyagi jogi szabályok tekintetében az 1225/2009 rendeletre, az eljárási szabályok tekintetében pedig az 1225/2009 rendeletre, illetve a 2016/1036 rendeletre kell utalni a szóban forgó eljárás lefolytatásának időpontja szerint.

3 A dömpinggel és a kárral kapcsolatos vizsgálat a 2014. október 1-je és 2015. szeptember 30. közötti időszakra (a továbbiakban: vizsgálati időszak) terjedt ki. A kárfelmérés szempontjából lényeges tendenciák vizsgálata a 2012. január 1-je és 2015. szeptember 30. közötti időszakra (a továbbiakban: figyelembe vett időszak) terjedt ki.

4 A Kínai Fém-, Ásvány- és Vegyianyag-importőrök és -exportőrök Kereskedelmi Kamarája (a továbbiakban: CCCMC) képviselt egyes, csőszerelvényeket gyártó kínai gyártókat a Bizottság előtti eljárásban.

5 A vizsgálatra az 1225/2009 rendelet 16. cikkének (helyébe a 2016/1036 rendelet 16. cikke lépett) megfelelően a felperes helyiségeiben került sor.

6 A felperes nem nyújtott be kérelmet a piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megszerzése iránt a 1225/2009 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja értelmében (amely helyébe a 2016/1036 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja lépett).

7 2016. július 25-én a CCCMC előadta az előzetes megállapításokra vonatkozó észrevételeit. Kérte, hogy a Bizottság tegye hozzáférhetővé az uniós gazdasági ágazatra vonatkozó, az előzetes megállapítások szakaszában rendelkezésére álló valamennyi információt.

8 2016. október 27-én a Bizottság közölte végleges megállapításait, és 2016. november 16-i határidőt állapított meg az észrevételek előterjesztésére. E megállapításaiban a Bizottság közölte azon döntését, hogy Tajvant analóg országként határozta meg a Kínai Népköztársaságból exportáló gyártók esetében alkalmazott rendes érték megállapítása céljából.

9 2016. november 16-án a CCCMC és a felperes előadta a végleges megállapításokra vonatkozó észrevételeit. A felperes azzal érvel, hogy az észrevételei benyújtására megállapított határidő nem volt elegendő, tekintettel az egyes, először a végleges megállapításokban közölt adatok jelentőségére. A CCCMC meghallgatást kért a Bizottságtól. A Bizottság egy olyan időpontot javasolt a meghallgatás megszervezésére, amelyet a CCCMC – az érintett személyek Brüsszelbe (Belgium) való utazásához szükséges formaságokra tekintettel – túlságosan közelinek ítélt, így a meghallgatásra nem került sor.

10 2016. november 25-én az eljárásban részt vevő egyes felek észrevételei alapján a Bizottság közölte a felülvizsgált, adatokat és kiegészítő információkat tartalmazó, és az észrevételek benyújtására nyitva álló határidőként 2016. november 29-ét megállapító végleges megállapításait. A CCCMC az említett határidő meghosszabbítását kérte. Mivel e kérelmet elutasították, a CCCMC az előírt határidőn belül előadta észrevételeit.

11 2017. január 26-án a Bizottság elfogadta a Kínai Népköztársaságból és Tajvanról származó, egyes készterméknek vagy nem annak minősülő, rozsdamentes acélból készült, tompahegesztéses csőszerelvények behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2017. január 26-i (EU) 2017/141 bizottsági végrehajtási rendeletet (HL 2017. L 22., 14. o.; a továbbiakban: megtámadott rendelet).

12 A megtámadott rendelet 1. cikke értelmében a felperessel szemben megállapított dömpingellenes vám mértéke 48,9%.

II. Az eljárás és a felek kérelmei

13 A felperes a Törvényszék Hivatalához 2017. április 19-én benyújtott keresetlevelével megindította a jelen keresetet.

14 A felperes által a Törvényszék eljárási szabályzatának 66. cikke alapján 2017. április 27-én, illetve október 13-án benyújtott kérelmekre tekintettel egyes, a Bizottság előtti jelen eljárásban együttműködő gyártók neve, valamint a felperes által előterjesztett bizonyíték a jelen ítéletben nem kerül feltüntetésre.

15 A Törvényszék Hivatalához 2017. június 21-én benyújtott beadványában az Európai Unió Tanácsa azt kérte, hogy a Bizottság kérelmeinek támogatása végett a jelen eljárásba kizárólag a felperes ötödik jogalapját illetően beavatkozhasson.

16 2017. július 27-i határozatával a Törvényszék engedélyezte a Tanács beavatkozását.

17 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék (negyedik tanács) 2018. november 6-án úgy határozott, hogy megnyitja az eljárás szóbeli szakaszát, és az eljárási szabályzat 89. cikke szerinti pervezető intézkedés keretében felhívja a felperest arra, hogy szolgáltasson bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy a CCCMC képviselte a Bizottság előtt. A felperes az előírt határidőn belül eleget tett a Törvényszék felhívásának.

18 A felperes által a fenti 17. pontban említett pervezető intézkedésre válaszként előadott érvekre és bizonyítékokra válaszolva a Bizottság a tárgyaláson bemutatta az annak alátámasztására szolgáló bizonyítékokat, hogy a felperest a CCCMC nem képviselte a Bizottság előtt.

19 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a felperesre vonatkozó részében semmisítse meg a megtámadott rendeletet;

– kötelezze a Bizottságot és a Tanácsot a költségek viselésére.

20 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet mint elfogadhatatlant utasítsa el;

– másodlagosan a keresetet mint megalapozatlant utasítsa el;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

21 A Tanács azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet mint megalapozatlant utasítsa el;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

III. A jogkérdésről

22 A Törvényszék által a tárgyaláson feltett kérdésre válaszolva a Bizottság úgy nyilatkozott, hogy eláll a kereset elfogadhatatlanságának megállapítására irányuló kereseti kérelemtől, amit tudomásul kell venni.

23 Keresete alátámasztása érdekében a felperes öt jogalapra hivatkozik. Az első jogalap nyilvánvaló értékelési hibán, a bizonyítékok értékelése során a pártatlanság hiányán, a felperesre háruló túlzott bizonyítási terhen, a felperes meghallgatáshoz való jogának megsértésén és a helyettesítő jelleg meghatározását illetően a Bizottság általi elégtelen indokoláson alapul. A második jogalap nyilvánvaló értékelési hibán és a rendes érték kiigazítását illető elégtelen indokoláson alapul. A harmadik jogalap a figyelembe vett időszak meghatározását érintő nyilvánvaló értékelési hibán és hatáskörrel való visszaélésen alapul. A negyedik jogalap a helyes ügyvitel és az átláthatóság elvének, valamint a védelemhez való jognak a megsértésén alapul. Az ötödik jogalap a nem piacgazdasággal rendelkező országok tekintetében alkalmazott bánásmód tanúsítása során elkövetett nyilvánvaló értékelési hibán alapul. A koherencia érdekében a Törvényszék az ötödik jogalapot a második jogalapot megelőzően fogja elemezni. Azzal a kérdéssel ugyanis, hogy a Bizottság jogszerűen alkalmazta-e a nem piacgazdasággal rendelkező országok esetében alkalmazandó rendes érték számítási módszerét, a második jogalap keretében felmerülő azzal kapcsolatos kérdést megelőzően kell foglalkozni, hogy a Bizottság megtagadta, hogy az említett rendes érték kiszámításához a kínai piac adatait alkalmazza.

A. Az ügy érdeméről

1. A nyilvánvaló értékelési hibára, a bizonyítékok értékelése során a pártatlanság hiányára, a felperesre háruló túlzott bizonyítási teherre, a felperes meghallgatáshoz való jogának megsértésére és az ASME/ANSI, illetve az EN/DIN szabványok szerint gyártott csőszerelvények egymást helyettesítő jellegének meghatározását illetően a Bizottság általi elégtelen indokolásra alapított, első jogalapról

a) Az első jogalap tárgyáról

24 Az első jogalap keretében először is a felperes meghallgatáshoz való jogának megsértésére alapított, második kifogást kell megvizsgálni, ezt követően a nyilvánvaló értékelési hibára, a bizonyítékok értékelése során a pártatlanság hiányára és a felperesre háruló túlzott bizonyítási teherre alapított első, harmadik és negyedik kifogást együttesen, végül pedig az elégtelen indokolásra alapított, ötödik kifogást kell megvizsgálni.

25 A megtámadott rendelet (47) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a vizsgálat tárgyát képező termék „a Kínából és Tajvanról származó, ausztenites korrózióálló minőségű acélból készült, tompahegesztéses, az AISI 304, 304L, 316, 316L, 316Ti, 321 és 321H és azokkal más szabványok szerint egyenértékű típusoknak megfelelő, nem karimás, késztermék vagy nem annak minősülő csőszerelvények, amelyek legnagyobb külső átmérője legfeljebb 406,4 mm és falvastagsága legfeljebb 16 mm, érdessége pedig legalább 0,8 mikrométer, és hogy „(a) termék az ex 7307 23 10 és ex 7307 23 90 KN-kód alá tartozik”. A megtámadott rendelet (48) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy „az érintett terméket lényegében csövek vágásával és alakításával állítják elő”, és hogy „rozsdamentes acélcsövek összeillesztéséhez használják, és különböző formában forgalmazzák”, mégpedig „könyökdarab, szűkítő, T-idom, sapka” formában.

26 A felperesnek az első jogalap keretében kifejtett érvelése öt kifogásra osztható. Az első kifogás arra a nyilvánvaló hibára vonatkozik, amelyet a Bizottság annak megállapítása során követett el, hogy az ASME/ANSI szabványnak megfelelően gyártott csőszerelvények és az EN/DIN szabványnak megfelelően gyártott csőszerelvények helyettesítő termékek. A második kifogás arra vonatkozik, hogy a Bizottság állítólag megsértette a felperes védelemhez való jogát azon észrevételek kapcsán, amelyeket a dömpingellenes eljárás során be kívánt nyújtani a fent említett két szabvány szerint gyártott csőszerelvények egymást helyettesítő jellegének kérdésére vonatkozóan. A harmadik kifogás arra vonatkozik, hogy a Bizottság állítólag nem pártatlanul végezte el a fent említett két szabvány szerint gyártott csőszerelvények egymást helyettesítő jellegére vonatkozó bizonyítékok értékelését. A negyedik kifogás arra vonatkozik, hogy a Bizottság a helyettesítő jelleget illetően túlzott bizonyítási terhet rótt a felperesre. Az ötödik kifogás arra vonatkozik, hogy a helyettesítő jelleg meghatározását a Bizottság nem indokolta kellően.

27 A felperes az ellenkérelemben szereplő érvekre adott válaszában kifejtette, hogy az első jogalapja nem arra irányul, hogy az érintett terméknek a megtámadott rendelet (47) és (48) preambulumbekezdésében szereplő meghatározását vitassa. Kifejti, hogy az első jogalapja a Bizottság azon elemzésének érvényességére vonatkozik, amely a kár meghatározása és az okozati összefüggés megállapítása céljából az Unióba irányuló dömpingelt termékek hatásaival foglalkozik. Előadja, hogy a nyilvánvaló értékelési hiba fennállására, a bizonyítékok értékelése során a pártatlanság hiányára, a felperes meghallgatáshoz való jogának megsértésére és a helyettesítő jelleg meghatározására vonatkozó indokolás elégtelenségére alapított kifogásai arra vonatkoznak, hogy érvényes-e a kár meghatározása és az okozati összefüggés megállapítása céljából a Bizottság által az uniós gazdasági ágazat termelésére gyakorolt hatások mérlegeléséhez elfogadott módszer. A felperes megerősíti, hogy az uniós gyártók szinte kizárólag az EN/DIN szabvány szerint gyártanak csőszerelvényeket, és hogy a kínai gyártók szinte kizárólag az ASME/ANSI szabványnak megfelelően gyártanak csőszerelvényeket. Így, mivel a Kínából származó, az ASME/ANSI szabványnak megfelelő csőszerelvények behozatala alapvetően nem helyettesíthető az EN/DIN szabványnak megfelelő, az uniós gyártók által gyártott termékekkel, a Bizottság nem állapíthatja meg objektív és érvekkel alátámasztott módon azt, hogy a behozatal jelentős kárt okoz az uniós gazdasági ágazatnak.

28 A tárgyaláson a Bizottság a Törvényszék egyik kérdésére adott válaszában előadta, hogy a felperesnek a fenti 27. pontban kifejtett érvelését új jogalapnak kell tekinteni, mivel a kereset első jogalapján belüli okfejtésében a felperes nem kérdőjelezte meg a kár Bizottság által elvégzett értékelését.

29 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a felperesnek a fenti 27. pontban említett érvelése a keresetlevélben – a Bizottság által az ellenkérelemben az érintett termék meghatározásakor rá vonatkozó követelményekkel kapcsolatban előadott érvekre válaszul – előadott érvelés kifejtésének minősül. A felperes ugyanis a keresetlevélben kifogásolja a két szabvány, az EN/DIN és az ASME/ANSI egymást helyettesítő jellegének Bizottság általi értékelését. A válaszban a felperes pontosította, hogy ez az érvelés a kár Bizottság általi értékelésének megkérdőjelezésére irányult. Ezért ezt a fejtegetést nem lehet új jogalapnak tekinteni.

b) A két szabványtípus egymást helyettesítő jellegének megállapítását illetően a felperes meghallgatáshoz való jogának megsértésére alapított, második kifogásról

30 A második kifogásában a felperes előadja, hogy a Bizottság megsértette a védelemhez való jogát, amennyiben a CCCMC-nek az egymást nem helyettesítő jellegre vonatkozó észrevételeit csupán a 2016. november 25-i kiegészítő információk közlésének időpontjában vette figyelembe, nem pedig az eljárás korábbi szakaszaiban. A felperes hozzáteszi, hogy a Bizottság két és fél munkanap határidőt tűzött ki a felülvizsgált végleges megállapításokkal kapcsolatos észrevételek benyújtására, ez a rövid határidő pedig megakadályozta abban, hogy a kiegészítő információkra vonatkozóan részletes észrevételeket tehessen. A felperes azzal érvel, hogy bár a 2016/1036 rendelet 20. cikkének (5) bekezdése lehetővé teszi az észrevételek megtételére nyitva álló határidő tíz napnál rövidebb időre történő megállapítását, a Bizottságnak hosszabb határidőt kellett volna megállapítania. Ezenkívül a felperes arra hivatkozik, hogy a panaszos meghallgatására a Bizottság által a 2016. november 25-én felülvizsgált végleges megállapításokra vonatkozó észrevételek benyújtására megállapított határnapot követő napon került sor. E tekintetben a felperes azzal érvel, hogy a CCCMC a felülvizsgált végleges megállapítások megválaszolására nyitva álló határidő meghosszabbítását kérte, amelyet a Bizottság elutasított. A felperes úgy véli, hogy e tekintetben vele szemben hátrányos megkülönböztetést alkalmaztak, mivel a Bizottság előtti eljárásban őt a CCCMC képviselte.

31 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a szóban forgó eljárásban a CCCMC járt el, nem pedig maga a felperes. A Bizottság úgy véli, hogy a felperes így nem hivatkozhat a védelemhez való jogának megsértésére. E tekintetben a Bizottság emlékeztet arra, hogy a Törvényszék állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően valamely alanyi jog megsértésére csak az a személy hivatkozhat, akinek a jogát állítólagosan megsértették, harmadik személy azonban nem (2010. július 1-jei ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni kontra Bizottság ítélet, T-62/08, EU:T:2010:268, 186. pont; 2010. október 26-i CNOP és CCG kontra Bizottság ítélet, T-23/09, EU:T:2010:452, 45. pont; 2011. május 12-i Région Nord-Pas-de-Calais és Communauté d'agglomération du Douaisis kontra Bizottság ítélet, T-267/08 és T-279/08, EU:T:2011:209, 77. pont).

32 A fenti 17. pontban említett pervezető intézkedéssel a Törvényszék által feltett kérdésre válaszolva a felperes annak bizonyítására irányuló érveket és bizonyítékokat terjesztett elő, hogy a CCCMC képviselte őt a Bizottság előtt.

33 Először is a felperes hangsúlyozza, hogy a CCCMC a Bizottsághoz benyújtott előzetes észrevételeiben jelezte, hogy az érintett terméket exportáló egyes gyártókat képviseli. Másodszor a felperes előadja, hogy a CCCMC a Bizottság elé a felperest érintő olyan bizalmas információkat terjesztett, amelyeket a CCCMC a felperes hozzájárulása nélkül nem kaphatott volna meg. Harmadszor, a felperes a Törvényszék elé egy, a CCCMC által 2015. október 28-án a Kínából származó rozsdamentes acélból készült, tompahegesztéses csőszerelvényekre vonatkozó dömpingellenes eljárás megindításával érintett valamennyi vállalkozásnak megküldött közleményt nyújtott be. Bár a közlemény címzettjeit nem nevesíti, ebből a közleményből az tűnik ki, hogy a CCCMC a dömpingellenes eljárás megindításával „érintett valamennyi vállalkozást" tájékoztatott arról, hogy három vállalkozás, köztük a felperes is, kifejezte arra irányuló szándékát, hogy részt kíván venni a dömpingellenes eljárásban, kijelölve egy ügyvédi irodát a Bizottság előtti képviseletük biztosítása érdekében. E közleményből az is kitűnik, hogy a képviseleti szerződést külön-külön kellett megkötni az egyes vállalkozások és az ügyvédi iroda között.

34 E tekintetben először is utalni kell arra, hogy a CCCMC az előzetes észrevételeiben nem határozta meg, hogy mely vállalkozásokat képviseli. Másodszor hangsúlyozni kell, hogy a felperes nem határozta meg, hogy a CCCMC milyen bizalmas információkat nyújtott be rá vonatkozóan. Harmadszor meg kell jegyezni, hogy a CCCMC 2015. október 28-i közleménye nem azt mondja ki, hogy a CCCMC úgy döntött, hogy a Bizottság előtt maga képvisel bizonyos vállalkozásokat, hanem hogy három vállalkozás döntött úgy, hogy részt vesz a dömpingellenes eljárásban, és egy bizonyos ügyvédi iroda képviseli a

Bizottság előtt. E közleményből tehát nem következik az, hogy a CCCMC a Bizottság előtti eljárásban három vállalkozás nevében járt volna el. Így e dokumentum nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a CCCMC a szóban forgó eljárásban képviselte a felperest.

35 Hangsúlyozni kell továbbá, hogy – amint az a fenti 18. pontban is kiemelésre került – a felperes által előterjesztett érvekre és dokumentumokra válaszul a Bizottság a tárgyaláson előadta az annak bizonyítására irányuló érveket és dokumentumokat, hogy a felperest nem a CCCMC képviselte a Bizottság előtt. Először is a Bizottság bemutatta az általa a felperesnek küldött azon dömpingellenes kérdőív kivonatát, amelyben arról kérdezte a felperest, hogy a CCCMC-nek tagja-e. Márpedig a felperes azt válaszolta, hogy a Wenzhou Pipe Fittings Association tagja. A Bizottság azzal érvel, hogy e válaszból kitűnik, hogy a felperes nem tagja a CCCMC-nek. Másodszor, a Bizottság benyújtotta a CCCMC által adott, a Bizottság előtti képviseletre vonatkozó ügyvédi felhatalmazást. A Bizottság előadja, hogy e felhatalmazás csak a CCCMC-t említi, és nem tekinthető a felperes képviseletére vonatkozó bizonyítéknak.

36 A fentiekből következően, amint azt a Bizottság is előadja, a felperes nem bizonyította, hogy a CCCMC a jelen ügyben szóban forgó eljárásban a nevében járt el a Bizottság előtt. Így a felperes nem hivatkozhat a Törvényszék előtt a CCCMC védelemhez való jogára (lásd ebben az értelemben: 2010. július 1-jei ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni kontra Bizottság ítélet, T-62/08, EU:T:2010:268, 186. pont; 2010. október 26-i CNOP és CCG kontra Bizottság ítélet, T-23/09, EU:T:2010:452, 45. pont; 2011. május 12-i Région Nord-Pas-de-Calais és Communauté d'agglomération du Douaisis kontra Bizottság ítélet, T-267/08 és T-279/08, EU:T:2011:209, 77. pont).

37 A felperes ezzel szemben elfogadható módon hivatkozhat a védelemhez való jogának tiszteletben tartására, ha a közigazgatási eljárásban saját maga vesz részt. Lényegében azt kifogásolja, hogy a Bizottság a két szabvány egymást helyettesítő jellegére vonatkozó megállapításait csupán a felülvizsgált végleges megállapítások szakaszában közölte, és hogy számára csupán két és fél munkanapot biztosított arra, hogy az észrevételeit előterjessze.

38 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperes nem terjesztett elő észrevételeket a felülvizsgált végleges megállapításokkal kapcsolatban, és nem is kérte az említett észrevételek előterjesztésére nyitva álló határidő meghosszabbítását. A felperes által a Törvényszék előtt hivatkozott észrevételeket és a meghosszabbítás iránti kérelmet a CCCMC terjesztette elő, amely tekintetében – amint az a fenti 36. pontból kitűnik – nem bizonyított, hogy a felperes nevében járt volna el.

39 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a Bizottság által az észrevételek előterjesztése tekintetében meghatározott határidőre a felülvizsgált végleges megállapítások közlésének időpontjában, vagyis 2016. november 25-én hatályos 2016/1036 rendelet alkalmazandó. Az említett rendelet 20. cikkének (5) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az észrevételek előterjesztésére „[tíz napnál] rövidebb határidő is megállapítható, ha újabb végleges nyilvánosságra hozatalra van szükség". Azáltal, hogy a felperesnek az észrevételei előterjesztésére 2016. november 29-ig adott lehetőséget, a Bizottság nem sértette meg a feleknek a felülvizsgált végleges megállapításokkal kapcsolatban történő meghallgatásának módját szabályozó rendelkezéseket.

40 Végül, a felperes nem adott elő bizonyítékokat arra vonatkozóan, hogy nem volt lehetősége kifejteni a felülvizsgált végleges megállapításokban foglalt új tényezőkre vonatkozó álláspontját.

41 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperes meghallgatáshoz való joga nem sérült.

42 Így a felperes második kifogását egyúttal mint elfogadhatatlant és mint megalapozatlant el kell utasítani.

c) Az ASME/ANSI, illetve az EN/DIN szabványok szerint gyártott csőszerelvények egymást helyettesítő jellegének meghatározásával kapcsolatban felmerült nyilvánvaló hibára, a bizonyítékok értékelése során a pártatlanság hiányára, és a felperesre háruló túlzott bizonyítási teherre alapított, első, harmadik és negyedik kifogásról

1) A kereset bizonyos mellékleteinek elfogadhatóságáról

43 A felperes több mellékletet csatolt a válaszhoz azon érvelésének alátámasztására, amely szerint az ASME/ANSI szabványok, illetve az EN/DIN szabványok szerint gyártott csőszerelvényeket eltérő hőkezelésnek vetik alá, ami igazolja azon elméletét, hogy az e szabványok szerint gyártott szerelvények egymással nem helyettesíthetők.

44 A felperes a válaszában, majd a Törvényszék által a tárgyaláson feltett kérdésre válaszolva előadta, hogy ezeket a mellékleteket a válasz szakaszában azért mutatta be, hogy a Bizottság által a válaszbeadványban felhozott egyes érvekre választ adjon.

45 E tekintetben az ellenbizonyításra és az ellenérdekű fél általi ellenbizonyítást követően nyújtott bizonyítékfelajánlási kiegészítésre nem vonatkozik az eljárási szabályzat 85. cikke (1) bekezdésének jogvesztési szabálya (2018. december 13-i Post Bank Iran kontra Tanács ítélet, T-559/15, EU:T:2018:948, 75. pont).

46 A jelen ügyben először is meg kell állapítani, hogy a felperes a keresetlevélben kitért az ASME/ANSI szabványnak, illetve az EN/DIN szabványnak megfelelően gyártott csőszerelvények eltérő hőkezelésének kérdésére. Meg kell jegyezni továbbá, hogy a Bizottság ezzel kapcsolatban az ellenkérelemben nem nyújtott be ezzel ellentétes bizonyítékot. Egyébiránt az ellenkérelmében kifejtett érvelésében a Bizottság nem vitatja, hogy az ASME/ANSI, illetve az EN/DIN szabványok eltérnek a hőkezelés terén, hanem lényegében viszonylagossá teszi e kérdés gyakorlati jelentőségét.

47 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a válaszhoz csatolt, C.3, C.4 és C.5. mellékletek pusztán arra irányulnak, hogy alátámasszák a felperes által már a keresetlevélben kifejtett érvet, nem pedig arra, hogy a Bizottság által az ellenkérelem szakaszában előterjesztett ezzel ellentétes bizonyítékokat, vagy az ekkor kifejtett ellentétes érveléseket cáfolják. Legalábbis – a Törvényszék megjegyzi – a felperes sem a beadványaiban, sem a tárgyaláson nem fejtette ki, hogy a csatolt mellékletek a Bizottság mely érveinek megválaszolására szolgáltak.

48 Mivel a felperes nem adott elő egyéb indokot arra vonatkozóan, hogy a válasz szakaszában a C.3, C.4 és C.5. mellékleteket miért terjeszti elő, ebből az következik, hogy a mellékleteket késedelmesnek és indokolatlannak kell tekinteni, így azokat elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

2) A felperesnek a megtámadott rendelet (54) preambulumbekezdésére vonatkozó érveinek elfogadhatóságáról

49 Az első jogalap keretében a felperes vitatja a megtámadott rendelet (54) preambulumbekezdését, amely szerint „a vizsgálat és az azon uniós gyártó meghallgatása, amely passzív feldolgozási megállapodással is rendelkezik, rámutatott arra, hogy az EN/DIN és az ASME/ANSI szabványok szerint jóváhagyott termékek fizikai, műszaki és kémiai tulajdonságai hasonlóak”. E tekintetben hangsúlyozza, hogy az uniós gyártó e pontban említett nyilatkozatai nem a két szabvány egymást helyettesítő jellegére vonatkoztak, és hogy e gyártó 2017. január 27-től nem működött együtt, ami azt jelenti, hogy az általa benyújtott információkat nem ellenőrizték. Ezzel szemben a felperes azt hangsúlyozza, hogy az uniós gyártónak a helyettesítő jelleg hiányát megerősítő információit a helyszíni ellenőrzéseken ellenőrizték.

50 E tekintetben a Bizottság arra hivatkozik, hogy a felperesnek a helyettesítő jelleg hiányát kijelentő importőrre vonatkozó érvei „elfogadhatatlanok”, mivel azokra a felperes a keresetlevélben nem, hanem csupán a mellékletekben hivatkozott.

51 A Bizottság megjegyzi, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a felperes nem hivatkozhat kizárólag a mellékletekre a Törvényszék előtti érvelés kapcsán, hanem ezeket az érveket a keresetlevél szövegében ki kell fejtenie (2014. szeptember 11-i MasterCard és társai kontra Bizottság ítélet, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 40. és 41. pont; 2016. április 14-i Best-Lock (Europe) kontra EUIPO végzés, C-452/15 P, nem tették közzé, EU:C:2016:270, 14. pont). Igaz, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében más, akár a keresetlevélhez mellékelt iratokra való általános hivatkozás nem pótolhatja a jogi érvelés azon lényegi elemeinek hiányát, amelyeknek az eljárási szabályzat 76. cikkének rendelkezései értelmében a keresetlevélben kell szerepelniük (lásd: 2016. április 14-i Best-Lock (Europe) kontra EUIPO végzés, C-452/15 P, nem tették közzé, EU:C:2016:270, 14. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A jelen ügyben azonban meg kell állapítani, hogy a felperes érveinek lényege, amely az európai importőrnek a két szabvány helyettesítő jellegének hiányát kijelentő nyilatkozataira utal, a keresetlevél 37. pontjában található. Ezen érveket tehát elfogadhatónak kell nyilvánítani.

3) Az első, a harmadik és a negyedik kifogás érdeméről

52 Első kifogásában a felperes azzal érvel, hogy a Bizottság nyilvánvaló hibát követett el, amikor azt állapította meg, hogy az ASME/ANSI szabványnak megfelelően gyártott csőszerelvények és az EN/DIN szabványnak megfelelően gyártott csőszerelvények egymással helyettesíthetők az uniós piacon. A Bizottság nem vette kellően figyelembe az összes releváns körülményt, és nem értékelte az ügyiratokat az elvárt gondossággal.

53 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

54 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperes első kifogásának nincs ténybeli alapja. A megtámadott rendelet (52) preambulumbekezdéséből ugyanis kitűnik, hogy egyes felek a végleges megállapítások közlését követően arra hivatkoztak a Bizottság előtt, hogy az ASME/ANSI szabványnak megfelelően gyártott csőszerelvények és az EN/DIN szabványnak megfelelően gyártott csőszerelvények műszaki szempontból egymással nem helyettesíthetők, illetve hogy az EN/DIN szabványnak megfelelően gyártott csőszerelvényeket ki kell zárni az érintett termék meghatározásából. Ezen észrevételeket követően a Bizottság a megtámadott rendelet (53)–(58) preambulumbekezdésében megállapította, hogy mind az uniós gazdasági ágazat, mind a kínai gyártók mindkét szabványnak megfelelően gyártanak csőszerelvényeket, hogy mindkét szabványnak megfelelően gyártott csőszerelvények fizikai, műszaki és kémiai tulajdonságai hasonlóak, jóllehet enyhe eltérések mutatkozhatnak, és végül, hogy e két szabvány versenyben áll egymással a szabvány megválasztásakor, sőt ezt követően is, ha azok teljesen fedik egymást.

55 Ezzel szemben a megtámadott rendeletből egyáltalán nem következik az, hogy a Bizottság arra a következtetésre jutott volna, hogy a két szabványnak megfelelően gyártott csőszerelvények egymással helyettesíthetők. A Bizottság csupán azt állapította meg, hogy a két szabvány szerint gyártott csőszerelvények között gyakran lényegi hasonlóság áll fenn, és hogy ezek versenyben állnak egymással, ami nem indokolja az egyik szabványtípus kizárását az érintett termék meghatározásából.

56 Ebből következően el kell utasítani a felperes által az első jogalap keretében előterjesztett első kifogást.

57 A teljesség kedvéért, amennyiben a felperes említett első kifogását úgy kellene értelmezni, hogy az nem a *stricto sensu* helyettesítő jellegre, hanem a Bizottság azon megállapítására vonatkozik, amely szerint a két szabványnak megfelelően gyártott csőszerelvények hasonlóak vagy összehasonlíthatóak, és versenyben állnak egymással, a Törvényszék a következőket állapítja meg.

58 Először is a felperes arra hivatkozik, hogy az uniós gyártók szinte kizárólag az EN/DIN szabványnak megfelelően gyártott csőszerelvényeket szállítanak, és hogy a kínai gyártók szinte kizárólag az ASME/ANSI szabványnak megfelelően gyártott csőszerelvényeket szállítanak.

59 Másodszor a felperes hangsúlyozza, hogy a Bizottság előtt lefolytatott dömpingellenes vizsgálatban együttműködő független importőr észrevételeket nyújtott be az ASME/ANSI, illetve az EN/DIN szabvány egymást nem helyettesítő jellegének megerősítésére vonatkozóan. Előadja, hogy úgy tűnik, hogy ez az importőr az általa az egyik uniós panaszosnak szállított csőszerelvények megrendeléséről készített másolatok bemutatásával támasztotta alá nyilatkozatait. A felperes ezen észrevételeket a Törvényszék elé terjesztette.

60 Harmadszor a felperes vitatja a megtámadott rendelet (55) preambulumbekezdését, amely szerint a két szabvány versenyben áll egymással. Előadja, hogy ezen állításnak ellentmondanak a Bizottság elé terjesztett és megvizsgált bizonyítékok. E preambulumbekezdés azon állítására vonatkozóan, amely szerint „igaz, hogy egyes projektek tekintetében az előírások megkövetelik az EN/DIN vagy az ASME/ANSI [szabványnak megfelelő termékeket]”, a felperes azzal érvel, hogy ha a szabványok egymást helyettesítő jellegűek lennének, a projektek nem tennének köztük különbséget. A felperes vitatja továbbá a megtámadott rendelet (54) preambulumbekezdését, hangsúlyozva, hogy az uniós gyártó nyilatkozatai nem a két szabvány egymást helyettesítő jellegére vonatkoztak, és hogy e gyártó 2017. január 27–től nem működött együtt, ami azt jelenti, hogy az általa benyújtott információkat nem ellenőrizték. Ezzel szemben a felperes hangsúlyozza, hogy az uniós gyártónak a helyettesítő jelleg hiányát megerősítő információit a helyszíni ellenőrzéseken ellenőrizték.

61 Negyedszer, ami a megtámadott rendelet (57) preambulumbekezdését illeti, amely szerint „[a Bizottság] az együttműködő importőrhöz intézett konkrét kérések ellenére sem kapott semmilyen bizonyítékot, amely igazolná, hogy a hasonló termék és az érintett termék nem verseng egymással”, a felperes azt állítja, hogy az egyetlen együttműködő importőr a verseny hiányának alátámasztására bizonyítékokat és írásbeli észrevételeket nyújtott be. A felperes azzal érvel, hogy a megtámadott rendelet (39) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy az importőr együttműködött, és további bizonyítékokat nyújtott be a helyettesítő jellegre vonatkozóan.

62 Ötödször, ami a megtámadott rendelet (59) preambulumbekezdését illeti, amely szerint „[a]z újabb nyilvánosságra hozatalt követően több érdekelt fél, köztük egy független importőr megerősítette a vizsgálat fenti ténymegállapításait”, és amely szerint „[a]z érdekelt felek megismételték, hogy az ASME/ANSI és az EN/DIN szabványok nagymértékben helyettesíthetők egymással”, ezenfelül pedig „egy érdekelt fél azt állította, hogy az uniós csőbeszállítók duplán tanúsított termékeket szállítanak le és az érintett termékek bármely gyártója szerezhet kettős tanúsítást”, és „[e]z az érdekelt fél később azt állította, hogy valójában a kereskedők érintett termékből és hasonló termékből felhalmozott készleteinek többsége duplán tanúsított”, a felperes előadja, hogy mindezen nyilatkozatoknak ellentmondanak a bizonyítékok. Azt állítja, hogy a Bizottság előtt észrevételeket előterjesztő egyetlen független importőr megerősítette a helyettesítő jelleg hiányát.

63 Hatodszor, a megtámadott rendelet (40) preambulumbekezdését illetően a felperes azt állítja, hogy a „megbízható források és szakértők” tagadták a szóban forgó két szabvány szerinti kettős tanúsítás fennállását. A kettős tanúsítás e hiányát többek között az magyarázza, hogy az ASME/ANSI szabvány szerint gyártott csőszerelvényeket szükségszerűen hőkezelésnek kell alávetni a korrózióállóvá tétel érdekében, éppen ezért előnyben részesülnek az olyan üzemekben és olyan alkalmazások tekintetében, amelyekben a csővezetékek és csőszerelvények ki vannak téve az időjárás hatásainak, míg az EN/DIN szabvány nem ír elő hőkezelést.

64 Hetedszer, a felperes azzal érvel, hogy a helyettesíthető jelleg és e két szabvány szerinti kettős tanúsítás hiánya továbbá azzal magyarázható, hogy bár a külső dimenziók hasonlóak vagy azonosak, az ASME/ANSI szabványnak megfelelő csőszerelvények falvastagsága kisebb, így az e szabványnak megfelelő csőszerelvényeket a számos európai iparágban megtalálható, nagyobb nyomást kifejtő alkalmazások tekintetében részesítik előnyben.

65 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a közösségi gazdasági ágazatot ért kár fennállásának megállapítása összetett gazdasági helyzetek értékelését feltételezi, úgyhogy az intézmények széles mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek, és így az ilyen értékelés bírósági felülvizsgálatának az eljárási szabályok betartásának, a vitatott módszer végrehajtásához kiválasztott tények tényszerű pontosságának, e tények értékelése során a nyilvánvaló értékelési hiba kizárásának, illetve a hatáskörrel való visszaélés kizárásának ellenőrzésére kell korlátozódnia (lásd: 2013. december 19-i Transnational Company „Kazchrome” és ENRC Marketing kontra Tanács ítélet, C-10/12 P, nem tették közzé, EU:C:2013:865, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

66 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság által a két szabványnak megfelelő csőszerelvények közötti hasonlóság és az egymással versenyben álló jellegük megállapítása révén elkövetett nyilvánvaló értékelési hibára vonatkozó bizonyítási teher a felperesre hárul (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2010. szeptember 9-i Carpent Languages kontra Bizottság ítélet, T-582/08, nem tették közzé, EU:T:2010:379, 57. pont; 2017. január 17-i Cofely Solelec és társai kontra Parlament ítélet, T-419/15, nem tették közzé, EU:T:2017:8, 96. pont).

67 A jelen ügyben tehát azt kell meghatározni, hogy a felperes olyan bizonyítékokat szolgáltatott–e, amelyek alkalmasak az általa hivatkozott nyilvánvaló hiba bizonyítására.

68 Először is meg kell állapítani, hogy a felperes egyáltalán nem támasztotta alá azon érvelését, amely szerint az uniós gyártók szinte kizárólag az EN/DIN szabvány szerinti csőszerelvényeket gyártanak, a kínai gyártók pedig szinte kizárólag az ASME/ANSI szabványnak megfelelő csőszerelvényeket. Mindenesetre meg kell jegyezni, hogy a felperes a „szinte kizárólag” kifejezés használatával nem zárja ki, hogy a kínai gyártók és az uniós ipar – bizonyos mértékben – mindkét szabvány szerinti csőszerelvényeket gyárt.

69 Másodszor meg kell állapítani, hogy a felperes azon elméletének alátámasztására, amely szerint a két szabványnak megfelelő csőszerelvények nem helyettesíthetők egymással, a Törvényszékhez benyújtotta a két európai importőr által a Bizottság elé terjesztett észrevételeket. Ezek az észrevételek az Unióban székhellyel rendelkező két gyártó által a Bizottságnak címzett elektronikus levelekben szerepelnek. Ezekben az elektronikus levelekben a gyártók kifejtik a szóban forgó két szabványtípus szerint gyártott csőszerelvények közötti különbségeket, és azt állítják, hogy az EN/DIN szabvány szerint, illetve az ASME/ANSI szabvány szerint gyártott csőszerelvények egymással nem helyettesíthetők és nem állnak versenyben egymással. A felperes nem adott elő egyéb bizonyítékokat az említett elektronikus levelekben szereplő állítások alátámasztására.

70 Márpedig meg kell állapítani, hogy ezek az elektronikus levelek nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy az uniós gyártók és a kínai gyártók szinte kizárólag az EN/DIN szabvány, illetve az ASME/ANSI szabvány szerint gyártanak. Továbbá annak bizonyítására sem alkalmasak, hogy az e két szabvány szerint gyártott csőszerelvények nem állnak versenyben egymással, sem pedig arra, hogy az e szabványok szerinti kettős tanúsítás nem létezik. A bizonyítékokkal alá nem támasztott puszta kijelentések ugyanis nem tekinthetők úgy, hogy alkalmasak lennének annak bizonyítására, hogy a Bizottság a felperes által hivatkozott nyilvánvaló hibát elkövette.

71 Így az első jogalapot mint megalapozatlant mindenképpen el kell utasítani.

72 A harmadik kifogásában a felperes vitatja egyrészt a megtámadott rendelet (54) preambulumbekezdését, amely szerint „a vizsgálat és az azon uniós gyártó meghallgatása, amely passzív feldolgozási megállapodással is rendelkezik, rámutatott arra, hogy az EN/DIN és az ASME/ANSI szabványok szerint jóváhagyott termékek fizikai, műszaki és kémiai tulajdonságai hasonlóak". Úgy véli, hogy az uniós gyártó e preambulumbekezdésben említett nyilatkozatai nem a két szabvány egymást helyettesítő jellegére vonatkoztak, és hogy e gyártó 2017. január 27–től nem működött együtt, ami azt jelenti, hogy az általa benyújtott információkat nem ellenőrizték. A felperes ugyanakkor hangsúlyozza, hogy az uniós gyártónak a helyettesítő jelleg hiányát megerősítő információit a helyszíni ellenőrzéseken ellenőrizték.

73 Másrészt a felperes vitatja a megtámadott rendelet (57) preambulumbekezdését, amely szerint „az együttműködő importőrhöz intézett konkrét kérések ellenére sem kapott semmilyen bizonyítékot, amely igazolná, hogy a hasonló termék és az érintett termék nem verseng egymással". Azt állítja, hogy az egyetlen együttműködő importőr a verseny hiányának bizonyítása érdekében bizonyítékokat és írásbeli észrevételeket nyújtott be. A felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott rendelet (39) preambulumbekezdéséből – amely szerint a 2016. november 25–én felülvizsgált végleges megállapítások közlését követően „két kínai exportáló gyártó, a CCCMC, a panaszos és három uniós importőr nyújtott be további beadványokat" – kitűnik, hogy az importőr együttműködött, és további bizonyítékokat szolgáltatott a helyettesítő jellegre vonatkozóan.

74 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperes kifogásai nem támaszthatják alá azt, hogy a Bizottság nem járt el pártatlan módon a bizonyítékok értékelésekor. Az uniós gyártónak a megtámadott rendelet (54) preambulumbekezdésében említett meghallgatásán ugyanis a helyettesítő jellegről volt szó. Továbbá ki kell emelni, hogy a Bizottság nem állította, hogy nem terjesztettek elé észrevételeket és olyan bizonyítékokat, amelyek a helyettesítő jelleg hiányának alátámasztására szolgálnának, hanem csupán azt állapította meg, hogy a hozzá e tekintetben benyújtott észrevételek és bizonyítékok nem alkalmasak a két szabvány közötti hasonlóság állítólagos hiányának bizonyítására.

75 Ennélfogva a harmadik kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.

76 Negyedik kifogása keretében a felperes azzal érvel, hogy a megtámadott rendelet (57) preambulumbekezdésében foglalt azon állítás eredményeképpen, amely szerint az importőr nem terjesztett elő cáfoló bizonyítékot, észszerűtlen bizonyítási teher hárul a felekre.

77 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy – amint arra a Bizottság is hivatkozott – a megtámadott rendelet (57) preambulumbekezdése nem hivatkozik sem a CCCMC-re, sem a felperesre, hanem a „vizsgálatban együttműködő európai importőrre". Ennélfogva a Törvényszék nem állapíthatja meg, hogy a Bizottság által valamely harmadik személy tevékenységére a bizonyításfelvétel során tett hivatkozás a felperesre nézve bármiféle bizonyítási terhet róna.

78 A negyedik jogalapot tehát mint megalapozatlant el kell utasítani.

d) Az EN/DIN és az ASME/ANSI szabványok egymást helyettesítő jellegének meghatározására vonatkozó elégtelen indokolásra alapított, ötödik kifogásról

79 Első jogalapjának címében a felperes megemlítette a Bizottságnak a helyettesítő jelleg meghatározásával kapcsolatos állítólagosan elégtelen indokolását.

80 E tekintetben elegendő azt megállapítani, hogy a megtámadott rendeletnek az azon okokat kifejtő (52)–(60), (73) és (74) preambulumbekezdése, amelyek miatt a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az ASME/ANSI szabványok, illetve az EN/DIN szabványok szerint gyártott csőszerelvények összehasonlíthatóak, lehetővé tette a felperes számára, hogy részletesen vitassa a Bizottság által kifejtett indokolást.

81 Így az első jogalapot mint részben megalapozatlant és részben elfogadhatatlant el kell utasítani.

2. A nem piacgazdasággal rendelkező országok tekintetében alkalmazott bánásmód tanúsítása során elkövetett nyilvánvaló értékelési hibára alapított, ötödik jogalapról

82 Elöljáróban – amint arra a fenti 2. pont is emlékeztet – a jelen ügyben vissza kell utalni az anyagi jogi szabályokra, vagyis az 1225/2009 rendeletre. Úgy kell tehát tekinteni, hogy a felperes az 1225/2009 rendeletnek különösen a (3) preambulumbekezdésére, és 2. cikkének (1)–(7) bekezdésére hivatkozik, amelynek rendelkezései tartalmi szempontból – a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában – hasonlóak, mint a 2016/1036 rendelet (3) preambulumbekezdésének és 2. cikke (1)–(7) bekezdésének rendelkezései.

83 A megtámadott rendelet (99) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy „[az 1225/2009 rendelet] 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja szerint a rendes értéket a piacgazdasági elbánásban nem részesülő exportáló gyártók esetében egy piacgazdasággal rendelkező harmadik ország (analóg ország) ára vagy számtanilag képzett értéke alapján kell megállapítani”, és hogy „[a] z együttműködő exportáló gyártók egyike sem kérelmezett piacgazdasági elbánást”. E körülmények között a Bizottság a Kínából származó csőszerelvények tekintetében a rendes értéket a 1225/2009 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja alapján (amely helyébe a 2016/1036 rendelet 2. cikk (7) bekezdés a) pontja lépett) számította ki.

84 A felperes az ötödik jogalapjában azt állítja, hogy a Bizottság nyilvánvaló hibát követett el, amikor a rendes értéknek az 1225/2009 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjában meghatározott számítási módszerét alkalmazta. Arra hivatkozik, hogy a Kereskedelmi Világszervezetet (WTO) létrehozó egyezmény (HL 1994. L 336., 3. o.; kihirdette: 1998. évi IX. törvény) 1.A. mellékletébe foglalt, a 1994. évi Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény (GATT) VI. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodás (HL 1994. L 336., 103. o.; kihirdette: 1998. évi IX. törvény; a továbbiakban: dömpingellenes megállapodás) 2. cikke felhatalmazza az Uniót és a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) többi tagját, hogy eltérjenek a rendes érték kiszámítási módszerétől. Ugyanakkor előadja, hogy a Kínai Népköztársaság WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv (a továbbiakban: Kína WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv) I. része 15. pontjának d) alpontja értelmében ezen eltérés tizenöt évvel a Kína WTO-hoz való csatlakozásának időpontját követően megszűnt, azaz 2016. december 11-én. Így a felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottságnak a rendes értéket a 1225/2009 rendelet 2. cikkének (1)–(6) bekezdésében (amely helyébe a 2016/1036 rendelet 2. cikk (1)–(6) bekezdése lépett) meghatározott módszer alapján kellett volna kiszámítania.

85 A felperesnek a jelen jogalap keretében kifejtett érvelése négy kifogásra osztható.

86 Első kifogásában a felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott rendelet jogszerűségének vitatása érdekében a Törvényszék előtt hivatkozni lehet a Kína WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv I. részének 15. pontjára.

87 Második kifogásában a felperes azt állítja, hogy a Bizottságnak az 1225/2009 rendeletet a WTO jogával összhangban kellett volna értelmeznie.

88 A harmadik kifogásban a felperes a Bizottságnak az ellenkérelemben kifejtett azon érvére, amely szerint a dömpingellenes vizsgálatra alkalmazandó jog a vizsgálat megindításakor hatályos jog, válaszképpen előadja, hogy a dömpingellenes megállapodás 18. cikkének (3) bekezdése a jelen ügyben nem alkalmazható. Jelzi, hogy ez a megállapodás Kína szempontjából a WTO-hoz való csatlakozásakor lépett hatályba, és a Kína WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv I. részének 15. pontja a dömpingellenes megállapodástól csupán részleges időbeli eltérést írt elő. A felperes hozzáteszi, hogy a nem piacgazdasággal rendelkező országok tekintetében alkalmazandó bánásmód 2016. december 11-ét követő alkalmazása egyenlőtlenséget teremtene azon WTO-tagok között, amelyek az Egyesült

Államokhoz hasonlóan visszamenőleges hatályú dömpingszámítási módszert alkalmaznak, valamint azok között, amelyek az Unióhoz hasonlóan *ex nunc* hatályú dömpingszámítási módszert alkalmaznak. Így a Kína WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv I. része 15. pontjának d) alpontjában szereplő eltérési lehetőség lejárta valamennyi olyan ügyre alkalmazandó, amely a rendes érték és a dömping 2016. december 11-ét követő végleges kiszámítására vonatkozik. Ennek ellenkezője sértené az Európai Unió Alapjogi Chartája 49. cikke (1) bekezdésének harmadik mondatában rögzített elvet, amely kimondja, hogy ha valamely bűncselekmény elkövetése után a törvény enyhébb büntetés kiszabását rendeli, az enyhébb büntetést kell alkalmazni.

89 A negyedik kifogásban a felperes előadja, hogy a WTO Fellebbezési Testülete a 2011. július 15-én elfogadott, „Az Európai Közösségek – Az egyes Kínából származó vas vagy acél kötőelemek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes intézkedések” (WT/DS 397/AB/R, 289. pont) jelentésében kimondta, hogy a WTO tagjai számára a kínai termékek rendes értékének a Kína WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv I. része 15. pontjának d) alpontja szerinti kiszámítását lehetővé tévő eltérés tizenöt évvel Kína csatlakozását követően, azaz 2016. december 11-én lejárt. A felperes megjegyzi, hogy a Bizottság több alkalommal elismerte, hogy a Kína WTO–hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv I. része 15. pontjának d) alpontjában előírt eltérés 2016. december 11-én járt le, amint az az egyes újságcikkekből is kitűnik. Ezenkívül hangsúlyozza, hogy a Bizottság szolgálatai többször is hangoztatták, hogy az uniós jogot módosítani kell ahhoz, hogy az az Uniónak a WTO–val szemben fennálló kötelezettségeihez igazodjon. A felperes előadja, hogy a Bizottság munkadokumentumai is hivatkoznak az eltérési lehetőség 2016 decemberében való lejártára. A felperes a válaszban hangsúlyozta, hogy a Bizottság nem vitatta a szóban forgó lejárat Bizottság általi elismerésére vonatkozó érveket.

a) A Kína WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv I. részének 15. pontjára a megtámadott rendelet jogszerűségének vizsgálata céljából a Törvényszék előtt történő hivatkozás lehetőségéről

90 Először is a felperes által az első kifogása keretében felhozott azon érvekre kell válaszolni, amelyek szerint a Kína WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv I. részének 15. pontjára hivatkozni lehet a Törvényszék előtt azzal a céllal, hogy vitassa a megtámadott rendelet jogszerűségét amiatt, hogy az az 1225/2009 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjában előírt módszert alkalmazta.

91 E tekintetben a felperes először is azt állítja, hogy bár az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a WTO-megállapodások és a hozzájuk csatolt megállapodások, mint a dömpingellenes megállapodás, nem szerepelnek azon jogi normák között, amelyek alapján a Törvényszék vizsgálja az uniós intézmények által elfogadott, a megtámadott rendelethez hasonló jogi aktusok jogszerűségét (1999. november 23-i Portugália kontra Tanács ítélet, C-149/96, EU:C:1999:574, 47. pont), a Törvényszék elvégezheti ezt a vizsgálatot, amennyiben az Unió a WTO keretében vállalt konkrét kötelezettséget szándékozott azzal végrehajtani.

92 A felperes azt állítja, hogy a 2016/1036 rendelet (3) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy e rendelet 2. cikkének (1) – (6) bekezdésével az európai jogalkotó a dömpingellenes megállapodásból eredő kötelezettségeit kívánta végrehajtani.

93 Másodszor a felperes előadja, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a WTO–megállapodások és – kiterjesztés útján – a dömpingellenes megállapodás köti az Uniót (1972. december 12-i International Fruit Company és társai ítélet, 21/72–24/72, EU:C:1972:115, 16–18. pont).

94 Harmadszor a felperes arra hivatkozik, hogy a Kína WTO–hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv jogi jellegű, és úgy tekinthető, mint amely a dömpingellenes megállapodás keretébe illeszkedik. A felperes megjegyzi, hogy jogi jellegét a WTO Fellebbezési Testülete a 2014. augusztus 7–én elfogadott „Kína – a ritkaföldfémek, a volfrám és a molibdén kivitelével kapcsolatos intézkedések” jelentésében (WT/DS 431/AB/R) megállapította.

95 Negyedszer a felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság által javasolt módosítások más európai intézmények általi elfogadásáig, amelyek célja az 1225/2009 rendeletnek a WTO-val szembeni kötelezettségvállalásokkal való összhangba hozatala, a Bizottság jogilag köteles volt a felperessel szemben az 1225/2009 rendelet 2. cikk (1) – (6) bekezdése szerinti módszert alkalmazni. Úgy véli, hogy uniós intézményként a Bizottság a nemzetközi jog tiszteletben tartásával köteles gyakorolni a jogkörét, és ebben az értelemben a 1992. november 24-i Poulsen és Diva Navigation ítéletre (C-286/90, EU:C:1992:453, 9. pont) hivatkozik. A Bizottság a dömpingellenes alaprendelet értelmezése és alkalmazása során köteles betartani a nemzetközi szokásjogból eredő szabályokat, különösen a szerződések jogáról szóló, 1969. május 23-i Bécsi Egyezmény (a továbbiakban: Bécsi Egyezmény, kihirdette: 1987. évi 12. törvényerejű rendelet) 26. cikkében kodifikált azon alapelvet, hogy a szerződések és a nemzetközi megállapodások kötelezik a részes feleket *(pacta sunt servanda* elve) (1998. június 16-i Racke ítélet, C-162/96, EU:C:1998:293, 49. pont). A felperes azt állítja, hogy a Bécsi Egyezmény 27. cikke azt is jelzi, hogy egy részes fél nem hivatkozhat belső jogának rendelkezéseire annak igazolásául, hogy elmulasztotta a szerződést teljesíteni.

96 Végül a Tanács beavatkozási beadványára válaszolva a felperes először is pontosítja, hogy a Tanács által hivatkozott 2015. július 16-i Bizottság kontra Rusal Armenal ítélet (C-21/14 P, EU:C:2015:494) egy örmény exportőr ügyére vonatkozott. A felperes megjegyzi, hogy az Örményország WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv nem ír elő olyan részletszabályokat vagy feltételeket, amelyek időben vagy egyéb módon korlátoznák az Unió azon képességét, hogy a dömpingellenes megállapodástól eltérő dömpingellenes szabályokat alkalmazzon az örmény exportőrökkel szemben az 1225/2009 rendelet 2. cikkének (7) bekezdése szerinti sajátos és egyoldalú rendszer alapján. A felperes úgy véli, hogy az említett ügyben a felperes nem hivatkozhatott a nem piacgazdasággal rendelkező országok tekintetében tanúsítandó bánásmód alkalmazásának korlátozását előíró csatlakozási jegyzőkönyvre. Másodszor a felperes azzal érvel, hogy a szintén a Tanács által hivatkozott, 2016. február 4-i C & J Clark International és Puma ítéletet (C-659/13 és C-34/14, EU:C:2016:74) a Kína WTO–hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv I. része 15. pontjának d) alpontjában foglalt eltérési lehetőség lejárta előtt hozták. Ennélfogva a kérdést előterjesztő bíróságok által lefolytatott eljárásokban felvetett nemzetközi jogi kérdések nem kérdőjelezhetik meg az Unió által kifejezett, a Kína WTO–hoz való csatlakozásról szóló jegyzőkönyvből eredő kötelezettségeinek tiszteletben tartására irányuló szándék kihatásait.

97 Először is meg kell jegyezni, hogy – amint egyébként a WTO Fellebbezési Testülete a 2014. augusztus 7-én elfogadott „Kína – a ritkaföldfémek, a volfrám és a molibdén kivitelével kapcsolatos intézkedések” jelentésében (WT/DS 431/AB/R) kifejtette – Kína WTO-hoz való csatlakozásról szóló jegyzőkönyv a WTO keretében megkötött valamennyi megállapodás (a továbbiakban: WTO-megállapodások) részét képezi; ezt a felek nem is vitatták.

98 Másodszor emlékeztetni kell azonban arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint az olyan nemzetközi megállapodás rendelkezéseire, amelynek az Unió szerződő fele, csakis azzal a feltétellel lehet hivatkozni valamely másodlagos uniós jogi aktus megsemmisítése iránti kereset vagy az ilyen jogi aktus jogellenességére alapított kifogás alátámasztására, hogy egyrészt ezen megállapodás természetével, illetve rendszerével az nem ellentétes, másrészt pedig, hogy e rendelkezések a tartalmuk vonatkozásában feltétel nélkülinek és kellően pontosnak tűnnek (lásd: 2015. január 13-i Tanács és társai kontra Vereniging Milieudefensie és Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht ítélet, C-401/12 P–C-403/12 P, EU:C:2015:4, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2015.

július 16-án hozott ítélet, Bizottság kontra Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, 37. pont). E rendelkezésekre kizárólag e két feltétel együttes teljesülése esetén lehet az uniós bíróság előtt valamely uniós jogi aktus jogszerűségének értékelési szempontjaként hivatkozni.

99 A WTO-megállapodásokkal kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy – amint azt a felperes hangsúlyozta – az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a WTO-megállapodások, jellegükre és szerkezetükre tekintettel, főszabály szerint nem szerepelnek azon jogi normák között, amelyek tekintetében a Bíróság felülvizsgálhatja az uniós intézmények jogi aktusainak jogszerűségét (1999. november 23-i Portugália kontra Tanács ítélet, C-149/96, EU:C:1999:574, 47. pont; 2005. március 1-jei Van Parys ítélet, C-377/02, EU:C:2005:121, 39. pont; 2014. december 18-i LVP-ítélet, C-306/13, EU:C:2014:2465, 44. pont).

100 Ugyanakkor a Bíróság kivételképpen két helyzetben elismerte, hogy adott esetben az uniós bíróságnak kell felülvizsgálnia az uniós jogi aktusnak és az e jogi aktus végrehajtására elfogadott aktusoknak a WTO-megállapodások tekintetében fennálló jogszerűségét (lásd: 2016. február 4-i C & J Clark International és Puma ítélet, C-659/13 és C-34/14, EU:C:2016:74, 87. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A felperes által hivatkozott azon helyzetekről van szó, amikor az Unió az e megállapodások keretében vállalt konkrét kötelezettséget kíván végrehajtani (1991. május 7-i Nakajima kontra Tanács ítélet, C-69/89, EU:C:1991:186), valamint amikor a szóban forgó uniós jogi aktus kifejezetten az említett megállapodások meghatározott rendelkezéseire utal (1989. június 22-i Fediol kontra Bizottság ítélet, 70/87, EU:C:1989:254).

101 A fenti 100. pontban említett, 1989. június 22-i Fediol kontra Bizottság ítéletben (70/87, EU:C:1989:254, 19. pont) meghatározott második kivételt illetően emlékeztetni kell arra, hogy az 1225/2009 rendelet egyetlen cikke sem utal a dömpingellenes megállapodás bármely meghatározott rendelkezésére (lásd ebben az értelemben: 2016. február 4-i C & J Clark International és Puma ítélet, C-659/13 és C-34/14, EU:C:2016:74, 89. pont, amelyet az 1225/2009 rendelettel kapcsolatban hoztak, mivel a 2016/1036 rendelet nem tartalmaz olyan megkülönböztetést, amely eltérő megoldást indokolna).

102 A fenti 100. pontban említett, a 1991. május 7-i Nakajima kontra Tanács ítéletben (C-69/89, EU:C:1991:186, 31. pont) megállapított első kifogást illetően pontosítani kell, hogy a Bíróság szerint igaz ugyan, hogy az 1225/2009 rendelet (3) preambulumbekezdése kifejti, hogy a lehető legteljesebb mértékben át kell ültetni a WTO dömpingellenes megállapodásainak nyelvezetét az uniós jogba, e kifejezést úgy kell érteni, hogy még ha az uniós jogalkotó figyelembe kívánta is venni a dömpingellenes megállapodás szabályait az alaprendelet elfogadása során, nem fejezte ki az arra vonatkozó szándékát, hogy e szabályok mindegyikét átvezesse e rendeletbe (lásd ebben az értelemben: 2016. február 4-i C & J Clark International és Puma ítélet, C-659/13 és C-34/14, EU:C:2016:74, 90. pont).

103 Harmadszor, konkrétan az 1225/2009 rendelet 2. cikkének (7) bekezdését illetően meg kell jegyezni, hogy a Bíróság már megállapította, hogy az az uniós jogalkotó arra irányuló szándékát fejezi ki, hogy ezen a téren az uniós jogrendnek megfelelő megközelítést alkalmazzon azáltal, hogy a rendes érték kiszámítására vonatkozó részletes szabályok különleges rendszerét határozza meg a nem piacgazdaságú országokból származó behozatal tekintetében (lásd ebben az értelemben: 2016. február 4-i C & J Clark International és Puma ítélet, C-659/13 és C-34/14, EU:C:2016:74, 91. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Következésképpen az 1225/2009 rendelet említett rendelkezése nem tekinthető a WTO keretében vállalt meghatározott kötelezettség végrehajtásának az uniós jogrendben való biztosítására irányuló eszköznek (2015. július 16-i Bizottság kontra Rusal Armenal ítélet, C-21/14 P, EU:C:2015:494, 50. pont).

104 Egyébiránt, mivel a felperes nem bizonyította, hogy a 1991. május 7-i Nakajima kontra Tanács ítéletben (C-69/89, EU:C:1991:186, 31. pont) kialakított ítélkezési gyakorlat alkalmazási feltételei teljesülnek, nem hivatkozhat tehát a Bécsi Egyezmény 26. cikkében kodifikált *pacta sunt servanda* elvre sem, tekintettel

azon nemzetközi megállapodás közvetlen hatályának hiányára, amelynek a jóhiszemű végrehajtását vitatja (2005. február 3-i Chiquita Brands és társai kontra Bizottság ítélet, T-19/01, EU:T:2005:31, 247. és 248. pont; lásd még: 2005. december 14-i Laboratoire du Bain kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-151/00, nem tették közzé, EU:T:2005:450, 102. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

105 A jelen ügyben a fentiek összességéből az következik, hogy a Törvényszék nem vizsgálhatja felül a megtámadott rendelet jogszerűségét a Kína WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv tekintetében.

106 Ezt a megállapítást a felperes többi érve sem cáfolhatja.

107 Nem kérdőjelezheti meg a fenti 105. pontban levont következtetést a felperes azon érvelése, amely szerint a 2015. július 16-i Bizottság kontra Rusal Armenal ítélet (C-21/14 P, EU:C:2015:494), amely egy Örményországban székhellyel rendelkező gyártóra vonatkozott, akinek a helyzete eltért a felperes helyzetétől, mivel az Örményország WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyvben nem szerepelt a Kína WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv I. részének 15. pontjához hasonló rendelkezés. Amint ugyanis arra a fenti 103. pont emlékeztet, a Bíróság megállapította, hogy az 1225/2009 rendelet 2. cikkének (7) bekezdése nem tekinthető a WTO keretében vállalt meghatározott kötelezettség végrehajtásának az uniós jogrendben való biztosítására irányuló eszköznek. E megállapítás a Kína WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv vonatkozásában is érvényes. Hasonlóképpen, nem releváns a felperes által előadott azon körülmény, hogy a Törvényszék nem támaszkodhat a 2016. február 4-i C – J Clark International és Puma ítéletre (C-659/13 és C-34/14, EU:C:2016:74), mivel azt a Kína WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv I. része 15. pontjának d) alpontjában előírt határidő lejárta előtt hozták. Ugyanis, még ha feltételezzük is, hogy az Unió által a WTO–megállapodások keretében vállalt kötelezettségek változtak a szóban forgó ítélet kihirdetése óta, ez nem hat ki az európai jogalkotó által az 1225/2009 rendelet 2. cikke (7) bekezdése elfogadásának időpontjában kinyilvánított szándékra.

108 A fenti 105. pontban levont következtetést a felperes azon érvelése sem vonhatja kétségbe, amely szerint az Unió kifejezetten vállalta, hogy tiszteletben tartja a Kína WTO-hoz való csatlakozásról szóló jegyzőkönyv különös rendelkezéseit, mivel e jegyzőkönyvet az Uniónak kifejezetten jóvá kellett hagynia határozat formájában. Elegendő ugyanis megállapítani, amint azt a Bizottság előadja, hogy az a tény, hogy a Bizottság részt vett a Kína WTO-hoz való csatlakozásról szóló jegyzőkönyv jóváhagyásában, nem értelmezhető úgy, mint az uniós jogalkotónak a WTO keretében vállalt meghatározott kötelezettség végrehajtására irányuló szándéka. Az ilyen értelmezés a 1991. május 7-i Nakajima kontra Tanács ítéletben (C-69/89, EU:C:1991:186, 31. pont) meghatározott kivételt kiüresítené.

b) Az 1225/2009 rendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontjának a WTO jogával összhangban álló értelmezéséről

109 Az 1225/2009 rendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontjának a WTO jogával összhangban álló értelmezését illetően a felperes először is azt állítja, hogy az uniós jogot a lehető legteljesebb mértékben a nemzetközi jog fényében kell értelmezni, különösen akkor, ha a rendelkezések az Unió által megkötött nemzetközi megállapodás végrehajtását szolgálják. A felperes tehát azt állítja, hogy a Bizottságnak az 1225/2009 rendelet 2. cikk (7) bekezdés a) pontjában szereplő „bármilyen más észszerű alapon” fordulatot úgy kellett volna értelmeznie, hogy az mérlegelési jogkört biztosít a számára ahhoz, hogy a rendes értéket a piacgazdasággal rendelkező országokra alkalmazandó módszernek megfelelően, és így a WTO jogának megfelelően számítsa ki. Úgy véli, hogy az 1225/2009 rendelet 2. cikk (7) bekezdés a) pontja a rendes érték kiszámítási módszereinek hierarchiáját állítja fel a nem piacgazdasággal rendelkező országok esetében, és előadja, hogy először is a rendes értéket egy piacgazdasággal rendelkező harmadik ország ára vagy számtanilag képzett értéke alapján kell meghatározni, majd pedig az ilyen harmadik országból más országokba, beleértve az Uniót is, történő

kivitel esetén felszámított ár alapján. Mindazonáltal úgy véli, hogy amennyiben a Bizottság – megfontolást követően – úgy értékeli, hogy ezek a módszerek nem lehetségesek, a Bizottság az 1225/2009 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja értelmében jogosult a széles mérlegelési jogkörében eljárva a rendes értéket bármilyen más észszerű alapon meghatározni. Előadja, hogy e képlet alapján a Bizottságnak úgy kellett volna tekintenie, hogy az Unió nemzetközi jogi kötelezettségvállalásait és különösen a WTO-val szemben fennálló kötelezettségeit figyelembe véve lehetetlen meghatározni a rendes értéket az analóg ország módszere alapján, és hogy a rendes értéket a felperes nemzeti költségei és árai alapján kell volna kiszámítani. E tekintetben a felperes azt állítja, hogy valójában lehetséges volt a rendes értéket a termelési költségek vagy a nemzeti árak alapján kiszámítani.

110 E tekintetben először is hangsúlyozni kell, hogy az állandó ítélkezési gyakorlata alapján az uniós jog rendelkezéseit kétségkívül, amennyire lehetséges, a nemzetközi jog figyelembevételével kell értelmezni, különösen, amikor e rendelkezések pontosan az Unió által megkötött nemzetközi megállapodás végrehajtását szolgálják (1998. július 14-i Bettati ítélet, C-341/95, EU:C:1998:353, 20. pont; 2003. január 9-i Petrotub és Republica kontra Tanács ítélet, C-76/00 P, EU:C:2003:4, 57. pont).

111 Mindazonáltal pontosítani kell, hogy – amint a fenti 103. pontban is kiemelésre került – az 1225/2009 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja nem tekinthető a WTO-megállapodások keretében meghatározott kötelezettségek végrehajtását szolgáló rendelkezésnek. E rendelkezés ugyanis a rendes érték kiszámítására vonatkozó olyan szabályokat állapít meg, amelyek a WTO-megállapodásokban nem szerepelnek, ezek ugyanis nem írnak elő a rendes érték kiszámítására vonatkozó szabályokat a nem piacgazdasággal rendelkező országok esetében.

112 Másodszor hangsúlyozni kell, hogy az intézmények mérlegelési jogkörrel rendelkeznek a nem piacgazdasággal rendelkező országokban fennálló rendes érték meghatározását illetően (2011. október 27-i Dongguan Nanzha Leco Stationery kontra Tanács ítélet, C-511/09 P, EU:C:2011:696, 33. pont). Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az 1225/2009 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjában előírt, az érintett termék rendes értékének „bármilyen más észszerű alapon” történő meghatározásából álló módszer másodlagos módszer, amelyet akkor kell alkalmazni, ha a megkeresett analóg országban letelepedett vállalkozások nem készek együttműködni a vizsgálatban (2015. szeptember 10-i Fliesen-Zentrum Deutschland ítélet, C-687/13, EU:C:2015:573, 56. pont).

113 A fentiekből egyrészt az következik, hogy a Bizottság nem volt köteles az 1225/2009 rendelet 2. cikkének (7) bekezdését a WTO keretében fennálló uniós kötelezettségekkel összhangban értelmezni, másrészt pedig, hogy a felperes által javasolt értelmezés tartalmilag kiüresítené a jogalkotó által az 1225/2009 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjában szereplő „bármilyen más észszerű alapon” fordulattal a Bizottságnak biztosítani kívánt mérlegelési mozgásteret.

114 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem volt köteles az 1225/2009 rendelet 2. cikkének (7) bekezdését a Kína WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv I. részének 15. pontja alapján értelmezni.

115 A fenti 105. és 114. pontban levont következtetésekből az következik, hogy a Bizottság nem követett el nyilvánvaló hibát, amikor az 1225/2009 rendelet 2. cikkének (7) bekezdésében előírt módszert alkalmazta a rendes érték jelen ügyben szereplő kiszámítása tekintetében.

116 A felperesnek a Kína WTO–hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv I. része 15. pontjának időbeli hatályára és az említett jegyzőkönyv I. része 15. pontjában meghatározott eltérési lehetőség lejártának a WTO jogával összhangban történő alkalmazására vonatkozó egyéb kifogásai nem cáfolhatják meg a 114. pontban levont következtetést.

117 Mivel ugyanis a WTO joga nem minősül sem a megtámadott rendelet jogszerűségére vonatkozó vizsgálati tényezőnek, sem pedig olyan jogi normának, amelynek fényében a Bizottságnak az 1225/2009 rendelet 2. cikkének (7) bekezdését értelmeznie kellene, a felperes erre vonatkozó kifogásait – mint hatástalanokat – el kell utasítani.

3. A nyilvánvaló értékelési hibára és a rendes érték kiigazításával kapcsolatos elégtelen indokolásra alapított, második jogalapról

118 A megtámadott rendelet (111) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy „[a] hasonló termék tajvani belföldi értékesítésének hiánya miatt a rendes értéket az [1225/2009 rendelet] 2. cikkének (3) és (6) bekezdése alapján állapították meg, úgy, hogy a vonatkozó terméktípus gyártásának átlagköltségéhez hozzáadták a felmerült SGA-költségeket, valamint a vizsgálati időszakban a tajvani piacon realizált nyereséget”.

119 A megtámadott rendelet (117) preambulumbekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Figyelembe véve, hogy a mintába felvett kínai exportáló gyártók által az Unióba exportált terméktípusoknak csak korlátozott része lelhető fel Tajvanon, a Bizottság a fennmaradó terméktípusokra vonatkozó rendes értéket a Tajvanon gyártott leginkább hasonló terméktípusok gyártási költségére tekintettel állapította meg, a teljes és tisztességes összehasonlítás végett a következők tekintetében kiigazított gyártási költségek alapján:

a) A használt alapanyag különbségei – ellenőrzött uniós gazdasági ágazati költségadatok alapján, amelyek szerint a varratmentes csövekből gyártott szerelvények előállítása 2,12–2,97-szer drágább, mint a hegesztett csövekből készülteké.

b) Az acél minőségi osztályának különbségei – ellenőrzött uniós gazdasági ágazati adatok alapján, amelyek szerint az acélosztályra tekintettel költségkiigazítást végeznek az alapanyagként hegesztett csövekből előállított szerelvényekhez használt, legkevésbé drága acélosztály költségeire; ez a kiigazítás 1,49–3,60-szoros lehet a használt acélminőségi osztálytól függően.

c) Idombeli különbségek – a kínai exportőrök értékesítési ügyletei során megfigyelt árkülönbségek alapján, amelyek szerint a könyökdarab tekinthető a legáltalánosabb idomnak, és a többi idom (T-idom, szűkítő, sapka és speciális formák) 1,08–1,74-szer drágább.”

120 A megtámadott rendelet (118) preambulumbekezdése szerint:

„A CCCMC az ideiglenes nyilvánosságra hozatalt követő beadványában alternatív kiigazítási alapot javasolt az a) és b) pont tekintetében, és ebben a vonatkozásban bemutatta a kínai piac adatait. Ugyanakkor ezek az adatok először is nem ellenőrzöttek, és másodszor, nem piacgazdasággal rendelkező országból származnak. Ezért ezek használata szembemenne a rendes érték kiszámításához használt analóg ország módszerrel. A Bizottság ezért elutasította a CCCMC e javaslatát.”

121 A felperes a második jogalapjában azzal érvel, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el a rendes érték kiigazítását illetően. A felperes a rendes érték kiigazításával kapcsolatos elégtelen indokolásra is hivatkozik. E két kifogás vizsgálatára az alábbiakban egymást követően kerül sor.

a) A felperes egyes érveinek elfogadhatóságáról

122 A Bizottság a felperes azon érvelésének elfogadhatatlanságára hivatkozik, amely szerint az, hogy a Bizottság a csőszerelvények előállítási költségeinek az idombeli különbségek miatti kiigazítására vonatkozóan kínai adatokat használt fel (a megtámadott rendelet (117) preambulumbekezdésének c) pontja), kérdésessé teszi a megtámadott rendelet (117) preambulumbekezdésének a) és b) pontjában

elvégzett termelési költségek kiigazításának vitatása érdekében a CCCMC által benyújtott adatok elutasítását (az említett rendelet (118) preambulumbekezdése). Ez az érvelés az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja értelmében elfogadhatatlan. A Bizottság kifejti, hogy a felperes nem tisztázta, hogy a megtámadott rendelet mely részét vitatja ez az érvelés, tehát nem teszi lehetővé a Bizottság védekezését.

123 A Törvényszék által a tárgyaláson feltett kérdésre válaszolva a Bizottság azonban elismerte, hogy a fenti 122. pontban említett érvelésében a felperes lényegében azt állította, hogy a Bizottságnak a kínai piacról származó adatokat kellett volna felhasználnia, és a Törvényszék belátására bízta, hogy döntsön ezen érvelés elfogadhatóságáról.

124 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperesnek a fenti 122. pontban említett érvelése a Bizottság által javasolt módon is érthető, így azt elfogadhatónak kell nyilvánítani.

b) A jogalap érdeméről

1) A rendes érték kiigazítását érintő nyilvánvaló értékelési hibáról

125 A felperes kifogásolja, hogy a Bizottság a megtámadott rendelet (118) preambulumbekezdésében megtagadta a CCCMC által benyújtott, a hegesztett és a varratmentes csövekre vonatkozóan a kínai gyártók által alkalmazott árjegyzékek annak érdekében történő figyelembevételét a Tajvanban gyártott egyes termékek gyártási költségei kiigazításának elvégzéséhez, hogy számításba vegye a felhasznált nyersanyagok tekintetében (a (117) preambulumbekezdésének a) pontja), valamint az acél minőségi osztálya tekintetében (a (117) preambulumbekezdésének b) pontja) a kínai gyártók által az Unióba exportált termékekhez képest fennálló különbségeket. A felperes előadja, hogy az, hogy a Bizottság az uniós gazdasági ágazat gyártási költségeire vonatkozó adatokat használta fel a tajvani termékek gyártási költségeinek kiigazítására, azzal a hatással járt, hogy megsokszorozta a felperesnek betudott dömpingkülönbözet szintjét. A válaszban a felperes jelezte, hogy a CCCMC által benyújtott, a kínai piacról származó adatok célja nem az volt, hogy megállapítsa a rendes érték Tajvanon történő meghatározásához alkalmazandó árakat, hanem hogy tájékoztatást adjon a Bizottságnak a hegesztett és varrat nélküli csövek mint nyersanyagok költségei közötti különbségekre vonatkozóan, valamint hogy bizonyítsa, hogy az uniós gyártók által előadott különbségek eltúlzottak. A felperes azzal érvel, hogy a CCCMC által benyújtott adatok a csőszerelvények gyártásához felhasznált alapanyagok, azaz a kínai gyártók által előállított csőszerelvények gyártásához használt csövek árára vonatkoztak. Hangsúlyozza, hogy az uniós gyártók és a kínai gyártók nagy része nem maga állítja elő a csőszerelvényeik gyártásához a csővezetéket, így ezeket a nyersanyagokat gyártó berendezésként meg kell vásárolniuk. Így a CCCMC által benyújtott adatok közvetlenül relevánsak az Unió és Kína piacain belül csőszerelvényeket gyártók termelési költségeinek kiszámítása szempontjából. A felperes megjegyzi, hogy a CCCMC által benyújtott adatok azt mutatták, hogy a varrat nélküli csövek költsége a hegesztett csövek költségének 1,3-szerese volt, végül a Bizottság azonban bizonyította, hogy a varrat nélküli csövek költsége a hegesztett csövek költségének 2,12 és 2,97-szorosa volt.

126 Emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a fenti 112. pontból is kitűnik – az intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek a nem piacgazdasággal rendelkező országok esetében irányadó rendes érték meghatározását illetően (2011. október 27-i Dongguan Nanzha Leco Stationery kontra Tanács ítélet, C-511/09 P, EU:C:2011:696, 33. pont).

127 Ezenkívül az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a nyilvánvaló értékelési hibára vonatkozó bizonyítási teher a felperesre hárul, akinek az állítása alátámasztására meggyőző bizonyítékokat kell szolgáltatnia (lásd ebben az értelemben: 1991. október 22-i Nölle ítélet, C-16/90, EU:C:1991:402, 17. pont; lásd még ebben az értelemben és analógia útján: 2010. szeptember 9-i Carpent Languages kontra Bizottság ítélet, T-582/08, nem tették közzé, EU:T:2010:379, 57. pont; 2017. január 17-i Cofely Solelec és társai kontra Parlament ítélet, T-419/15, nem tették közzé, EU:T:2017:8, 96. pont).

128 A jelen ügyben tehát azt kell megvizsgálni, hogy a felperes olyan bizonyítékokat terjesztette–e elő, amelyek alkalmasak annak bizonyítására, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el a rendes érték kiszámításakor.

129 Először is, a felperes vitatja a Bizottságnak a megtámadott rendelet (118) és (123) preambulumbekezdésében szereplő azon állítását, amely szerint a CCCMC által benyújtott adatokat nem ellenőrizték. A felperes hangsúlyozza, hogy ezen, a kínai vállalkozások által alkalmazott, a különböző hegesztett és varrat nélküli csövek árait tartalmazó táblázatokból álló adatok a termelői árak hivatalos listájából származnak, amelyek hitelessége ellenőrizhető. A felperes úgy véli, hogy a Bizottság határozott úgy, hogy nem ellenőrzi ezeket az adatokat, így nem utasíthatja el azokat arra a tényre hivatkozva, hogy azokat nem ellenőrizték. A felperes hozzáteszi, hogy a CCCMC a felperes és egy másik gazdasági szereplő hitelesített számláit tartalmazó, a végleges megállapításokra vonatkozó megjegyzéseiben bizonyítékokat szolgáltatott.

130 Ami a CCCMC által benyújtott adatoknak a megtámadott rendelet (118) preambulumbekezdésében kifejtett elutasítására vonatkozó második okot illeti, vagyis azt, hogy azok nem piacgazdasággal rendelkező országból származtak, a felperes úgy véli, hogy e megfontolás nem igazolhatja a szisztematikus elutasítást. A felperes előadja, hogy a WTO Fellebbezési Testülete a 2011. július 15-én elfogadott, „Az Európai Közösségek – Az egyes Kínából származó vas vagy acél kötőelemek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes intézkedések” (WT/DS 397/AB/R, 289. pont) jelentésében kimondta, hogy a Bizottság nem utasíthatja el a rendes érték kiigazítása érdekében benyújtott bizonyítékokat csupán arra hivatkozva, hogy Kína nem rendelkezik a piacgazdasági feltételek alapján működő ország jogállásával. A felperes hozzáfűzi, hogy bár a WTO Fellebbezési Testülete a 2011. július 15-én elfogadott, „Az Európai Közösségek – Az egyes Kínából származó vas vagy acél kötőelemek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes intézkedések” (WT/DS 397/AB/R, 289. pont) jelentése az 1225/2009 rendelet 2. cikkének (10) bekezdése (amely helyébe a 2016/1036 rendelet 2. cikkének (10) bekezdése lépett) értelmében vett rendes érték és exportár tisztességes összehasonlítására vonatkozik, nem pedig a rendes érték kiigazítására, az e jelentésben foglalt megállapítások a jelen ügyben is alkalmazandóak, mivel a Bizottság csupán azért nem vette figyelembe a CCCMC által benyújtott adatokat, mert olyan gazdaságból származnak, amely nem minősül piacgazdaságnak. A felperes arra is hivatkozik, hogy a 2017. június 1-jei Changmao Biochemical Engineering kontra Tanács ítélet (T-442/12, EU:T:2017:372) alapjául szolgáló ügyben a Bizottság a kínai árakat használta fel arra, hogy a rendes értéket az egyik, az analóg országban nem gyártott érintett termék esetében kiszámítsa, ami a jelen esetben is igaz.

131 Másodszor, a megtámadott rendelet (124) preambulumbekezdését illetően a felperes azt rója fel a Bizottságnak, hogy a CCCMC által benyújtott adatokat azon az alapon utasította el, hogy ezek az adatok az árakra, nem pedig a termelési költségekre vonatkoznak. A felperes úgy véli, hogy a Bizottság nem fejtette ki a gyártó beszerzési költségei és a szállító eladási ára közötti különbséget.

132 Harmadszor, a felperes előadja, hogy a Bizottság maga használt fel kínai adatokat a rendes értéknek a megtámadott rendelet (117) preambulumbekezdésének c) pontjában jelzett, a kínai exportőrök értékesítési ügyleteiben megfigyelt árkülönbségek alapján az idombeli különbségek szerinti kiigazítására. Azzal érvel, hogy amennyiben a nem piacgazdasággal rendelkező országban alkalmazott eladási árakra vonatkozó adatok a rendes értéknek a csőszerelvények különböző formái szerinti kiigazítása tekintetében megbízhatóak, akkor kellően megbízhatónak kell lenniük a megtámadott rendelet (117) preambulumbekezdésének a) és b) pontjában említett, a nyersanyagokra és az acél minőségi osztályára vonatkozó releváns különbségek kiszámításához.

133 Negyedszer a felperes azt rója fel a Bizottságnak, hogy a felülvizsgált végleges megállapítások 124. pontjában azt állapította meg, hogy a kínai gyártók egyetlen adatot sem nyújtottak be a termelési költségre vonatkozóan. A felperes úgy véli, hogy a végleges megállapításokkal kapcsolatos észrevételek

megtételére nyitva álló 22 napos határidő nem volt elegendő ahhoz, hogy a CCCMC által korábban előterjesztett adatokra vonatkozóan további adatokat mutasson be, mivel a felperes először e megállapítások közlésekor tudta meg, hogy a Bizottság elutasította a benyújtott adatokat.

134 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a felperes ötödik jogalapjának elemzése során megállapításra került – a Bizottság jogosan alkalmazta a jelen ügyben a nem piacgazdasággal rendelkező országok esetében alkalmazandó módszert. E módszer szerint, amely kapcsán a Bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, a Bizottság nem köteles figyelembe venni a nem piacgazdasággal rendelkező országok adatait, hanem „a rendes értéket egy piacgazdasággal rendelkező harmadik ország ára vagy számtanilag képzett értéke vagy az ilyen harmadik országból más országokba – beleértve az Uniót is – történő kivitel esetén felszámított ár alapján kell megállapítani, illetve, ha ez nem lehetséges, bármilyen más észszerű alapon megállapítható, ideértve a hasonló termékért az Unióban ténylegesen fizetett vagy fizetendő árat”.

135 Ezenkívül hangsúlyozni kell, hogy az 1225/2009 rendelet 2. cikkének (7) bekezdése a Bizottságot is felhatalmazza az uniós gazdasági ágazat adatainak felhasználására, amennyiben megállapítja, hogy a Bizottság támaszkodhat „a hasonló termékért az Unióban ténylegesen fizetett vagy fizetendő árra”.

136 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendelet (118) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy ezen adatok elutasításának nem az volt az egyetlen indoka, hogy a CCCMC által benyújtott adatok nem piacgazdasággal rendelkező országból származnak. Ezt az elutasítást – amint arra a megtámadott rendelet (124) preambulumbekezdése is utal – az is megalapozta, hogy a CCCMC által benyújtott adatok olyan csövek eladási árából származtak, amelyeket nem lehet a csőszerelvények előállítási költségeinek kiszámítására alkalmasnak tekinteni.

137 Végül emlékeztetni kell arra, hogy a felperes nem terjesztett elő annak bizonyítására irányuló kérelmet, hogy az 1225/2009 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja értelmében vett piaci feltételek mellett működik.

138 A fent idézett tényezők elegendőek annak megállapításához, hogy a Bizottság nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát, amikor elutasította a CCCMC által a megtámadott rendelet (117) preambulumbekezdésének a) és b) pontjában kifejtett, a termelési költségekre vonatkozó kiigazítások elvégzéséhez benyújtott adatokat.

2) A rendes érték kiigazítására vonatkozó elégtelen indokolásról

139 A felperes a vitatott termelési költségek kiigazításával kapcsolatos indokolás hiányára hivatkozik.

140 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy mivel a végleges dömpingellenes vámot kivető rendelet valamely intézkedéscsomag rendszerébe illeszkedik, nem követelmény a rendelet indokolásával szemben sem az, hogy megjelölje a tárgyát jelentő különböző – gyakran számos és bonyolult – ténybeli és jogi tényezőt, sem az, hogy az intézmények állást foglaljanak valamennyi – az érdekeltek által hivatkozott – érvvel kapcsolatban. Ezzel ellentétben elegendő, ha a jogi aktust kibocsátó intézmény kifejti azokat a tényeket és jogi megfontolásokat, amelyek alapvető fontossággal bírnak a vitatott rendelet rendszerében. Az intézmények nem kötelesek kifejezetten megindokolni, hogy az érdekelt felek által előterjesztett különböző érveket miért nem vették figyelembe. Elegendő, hogy a rendelet tartalmazza az elemzésükben felmerülő fő elemek világos indokolását, feltéve hogy ez az indokolás képes megvilágítani, hogy milyen okok miatt vetették el a felek által a közigazgatási eljárás során hivatkozott releváns érveket. Egyébiránt a vizsgálati eljárást követően hozott dömpingellenes vámot kivető rendeletet kizárólag azon ténybeli és jogi tényezők összessége vonatkozásában kell indokolni, amelyek az említett aktusban foglalt értékelés szempontjából relevánsak. A jogi aktus indokolásának nem az a célja, hogy kifejtse az intézmények álláspontjának a közigazgatási eljárás során történő változását, és így nem arra szolgál, hogy igazolja a végleges jogi aktusban szereplő döntésnek az

érintett feleknek az ezen eljárás során észrevételeik megtételének biztosítása céljából kézbesített iratokban kifejtett ideiglenes álláspontjához viszonyított eltéréseit. E kötelezettség tehát nem azt követeli meg az intézményektől, hogy kifejtsék, mennyiben volt a közigazgatási eljárás bizonyos szakaszában ismertetett álláspontjuk esetlegesen megalapozatlan (2010. szeptember 13-i Whirlpool Europe kontra Tanács ítélet, T-314/06, EU:T:2010:390, 114–116. pont).

141 A jelen ügyben elegendő azt megállapítani, hogy a megtámadott rendelet (118)–(129) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság világosan és egyértelműen kifejtette a CCCMC által benyújtott adatok elutasításának indokolását.

142 Meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem szegte meg indokolási kötelezettségét a rendes érték kiigazítását illetően.

143 A fentiek összességére figyelemmel a második jogalapot el kell utasítani.

4. A figyelembe vett időszak meghatározását érintő nyilvánvaló értékelési hibára és hatáskörrel való visszaélésre alapított, harmadik jogalapról

144 Elöljáróban hangsúlyozni kell, hogy 2012. november 10–én, a tompahegesztéses acélszerelvények európai uniós iparágának érdekvédelmi bizottsága által benyújtott panaszt követően a Bizottság a jelen ügyben szereplőhöz hasonló dömpingellenes vizsgálatot indított (a továbbiakban: „előző vizsgálat”). Ezt a vizsgálatot a Kínai Népköztársaságból és Tajvanról származó, késztermékek vagy nem annak minősülő, rozsdamentes acélból készült, tompahegesztéses csőszerelvények behozatalára vonatkozó dömpingellenes eljárás megindításáról szóló értesítés (HL 2012. L 342., 2. o.) indította meg. Ezt a vizsgálatot – a panasz visszavonását követően – a Kínai Népköztársaságból és Tajvanról származó, késztermékek vagy nem annak minősülő, rozsdamentes acélból készült, tompahegesztéses csőszerelvények behozatalára vonatkozó dömpingellenes eljárás megszüntetéséről szóló, 2013. augusztus 20-i 2013/440/EU bizottsági határozat (HL 2013. L 223., 13. o.) szüntette meg.

145 Emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott rendelet (43) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a jelen ügyben szóban forgó vizsgálat „a 2014. október 1. és 2015. szeptember 30. közötti időszakra vonatkozott”. A megtámadott rendelet (44) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy „a kár felmérése szempontjából lényeges tendenciák vizsgálata a 2012. január 1-jétől a vizsgálati időszak végéig tartó időszakra […] terjedt ki”.

146 Harmadik jogalapjában a felperes előadja, hogy a Bizottságnak a kárfelmérés szempontjából releváns tendenciákat 2010-től, nem pedig 2012-től kezdve kellett volna vizsgálnia.

147 Először is a felperes elismeri, hogy a Bizottságnak a dömpingellenes vizsgálatok terén követett szokásos gyakorlata egy négyéves időszak vizsgálata. Ugyanakkor hangsúlyozza, hogy a jelen ügyben szóban forgó vizsgálat során a CCCMC megpróbálta meggyőzni a Bizottságot a vizsgált időszak oly módon történő kiterjesztéséről, hogy az az előző vizsgálat időszakát is magában foglalja. E tekintetben arra hivatkozik, hogy a Bizottságnak a dömpingellenes ügyekben fennálló széles mérlegelési jogköre magában foglalja annak lehetőségét is, hogy eltérjen a szokásos gyakorlattól, amennyiben a folyamatban lévő vizsgálat körülményei azt indokolják. A felperes úgy véli, hogy a szóban forgó vizsgálat körülményei indokolják, hogy a Bizottság eltérjen a szokásos gyakorlatától, mivel a Bizottság már az előző vizsgálat jelentős részét elvégezte, amely nagymértékben ugyanazon panaszosra, ugyanazon gyártókra és ugyanazon importőrökre vonatkozott, és minden kétséget kizáróan már rendelkezett az Eurostat valamennyi, az előző vizsgálat során összeállított és elemzett adatával. A felperes azzal érvel, hogy bár az előző vizsgálatot a panasz visszavonását követően a 2013/440 határozat lezárta, a Bizottság az említett vizsgálatot valójában az uniós gazdasági ágazatot ért kár fennállását bizonyító adatok elégtelensége miatt zárta le. A felperes arra a következtetésre jut, hogy a CCCMC-nek a figyelembe vett időszak kiterjesztésére vonatkozó kérelmének elutasítása a Bizottság „széles mérlegelési jogkörével való

visszaélésnek” minősül, és azt kéri, hogy a Törvényszék a Bizottságnak a figyelembe vett időszakra vonatkozó megállapításait, következésképpen pedig a kár végleges meghatározását minősítse nem kellően indokoltnak és jogellenesnek.

148 Másodszor a felperes arra hivatkozik, hogy a CCCMC a szóban forgó vizsgálat során a jelen ügyben szóban forgó vizsgálattal érintett két ország díjszabására és kereskedelmi volumenére vonatkozó (az Eurostat naprakész adatain alapuló) bizonyítékokat tartalmazó, a 2010-től kezdődő időszakra vonatkozó adatokat szolgáltatott. Ezek az adatok bizonyítják az 2010-ben kezdődő időszakra vonatkozóan az árak alakulásának és a behozatalok volumenének globális stabilitását. Azt állítja, hogy ezeket a bizonyítékokat annak alátámasztására terjesztették elő, hogy a behozatalok árai és volumene érezhetően nem csökkent az előző vizsgálattal figyelembe vett időszakhoz képest. Ugyanakkor elismeri, hogy ha a kereskedelem fejlődése csak 2012 óta vizsgálandó, úgy tűnik, hogy a behozatali árak csökkentek. Ezzel szemben, ha a hosszabb időszak értékelendő, a felperes szerint a behozatali árak az egész időszakban nyilvánvalóan igen stabilak maradtak, és e stabilitásnak – véleménye szerint – a kár és az okozati összefüggés értékelése során meghatározó tényezőnek kell minősülnie.

a) A jogalap elfogadhatóságáról

149 A Bizottság azzal érvel, hogy a felperes harmadik jogalapja az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja értelmében elfogadhatatlan. A felperes a keresetlevél szövegében nem fejtette ki koherens és érthető módon a kereset alapjául szolgáló lényeges ténybeli és jogi körülményeket annak érdekében, hogy az alperes védekezhessen, a Törvényszék pedig a keresetről adott esetben további információ nélkül határozhasson. A Bizottság emlékeztet arra, hogy a keresetlevélben egyértelműen ki kell fejteni azt a jogalapot, amelyre a keresetet alapították, így nem felel meg az eljárási szabályzatban támasztott követelményeknek, ha csak elvontan utalnak rá (2014. szeptember 11-i Gold East Paper és Gold Huasheng Paper kontra Tanács ítélet, T-443/11, EU:T:2014:774, 66. pont). A Bizottság emlékeztet arra, hogy ha valamely jogalap vagy a jogalap valamely része érthetetlen, azt elfogadhatatlannak kell nyilvánítani (2014. szeptember 11-i Gold East Paper és Gold Huasheng Paper kontra Tanács ítélet, T-443/11, EU:T:2014:774, 135. pont). A Bizottság azt állítja, hogy a felperes nem fejtette ki, hogy miben áll a harmadik jogalap címében hivatkozott nyilvánvaló értékelési hiba, illetve hatáskörrel való visszaélés. Hangsúlyozza, hogy a felperes semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő a harmadik jogalap keretében megfogalmazott állítások alátámasztására, kivéve azon állítását, amely szerint a 2010–től alkalmazott behozatali árak nyilvánvalóan igen stabilak maradtak, és e tekintetben egy mellékletre utal.

150 Másodlagosan a Bizottság arra hivatkozik, hogy a felperesnek az exportárak 2010 óta fennálló stabilitására vonatkozó érvelése az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja alapján elfogadhatatlan. A Bizottság hangsúlyozza, hogy azon állításának alátámasztására, amely szerint a 2010-től alkalmazott behozatali árak igen stabilak maradtak, a felperes általános jelleggel hivatkozik az egyik mellékletre, mégpedig egy 28 oldalas dokumentumra, de egyáltalán nem pontosítja, hogy a kijelentését alátámasztó érvek hol találhatók. E tekintetben emlékeztet a Bíróság ítélkezési gyakorlatára, amely szerint nem a Törvényszéknek kell a mellékletekben és a beadványokban megkeresnie és azonosítania azokat a jogalapokat, amelyek a kereset alapját képezhetik (2005. június 28-i Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ítélet, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P és C-213/02 P, EU:C:2005:408, 97. és 100. pont; 2014. szeptember 11-i MasterCard és társai kontra Bizottság ítélet, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 41. pont). Hasonló követelmények érvényesülnek a Törvényszék előtt felhozott valamely jogalap alátámasztására hivatkozott érv tekintetében is (2013. június 13-i Versalis kontra Bizottság ítélet, C-511/11 P, EU:C:2013:386, 115. pont). Kifejti, hogy a más, akár a keresetlevélhez mellékelt iratokra való általános hivatkozás nem pótolhatja a jogi érvelés azon lényegi elemeinek hiányát, amelyeknek a keresetlevélben kell szerepelniük (lásd ebben az értelemben: 2005. június 28-i Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ítélet, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P és

C-213/02 P, EU:C:2005:408, 94–100. pont; 2013. június 13-i Versalis kontra Bizottság ítélet, C-511/11 P, EU:C:2013:386, 115. pont; 2014. szeptember 11-i MasterCard és társai kontra Bizottság ítélet, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 40. pont).

151 A jelen ügyben először is meg kell állapítani, hogy amint az a fenti 142. és 143. pontból kitűnik, a felperes a keresetlevélben a harmadik jogalapot alátámasztó érveit kellően egyértelmű módon fejtette ki, így e jogalapot emiatt nem kell elfogadhatatlannak nyilvánítani.

152 Másodszor meg kell állapítani, hogy a felperes a keresetlevél 80. pontjában valóban általános jelleggel utalt az A.11. mellékletre, amelyet egyébiránt a válaszában is megerősít. Az a körülmény, hogy a válasz szakaszában megjelöli az említett melléklet azon konkrét elemeit, amelyek a véleménye szerint alátámasztják az állításait, nem pótolhatja a keresetlevél benyújtásakor megvalósított, az eljárási szabályzat 76. cikkének követelményeit érintő mulasztást (lásd: 2015. január 9-i Internationaler Hilfsfonds kontra Bizottság végzés, T-482/12, nem tették közzé, EU:T:2015:19, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Így a felperes által az A.11. mellékletre tett általános utalás elfogadhatatlannak kell tekinteni (lásd ebben az értelemben: 2017. június 22-i Biogena Naturprodukte kontra EUIPO (ZUM wohl) ítélet, T-236/16, EU:T:2017:416, 12. pont; 2018. március 9-i NORMOSANG ítélet, T-103/17, nem tették közzé, EU:T:2018:126, 25. pont).

b) A jogalap érdeméről

153 Elsősorban hatástalannak kell nyilvánítani a felperes azon érvelését, amely szerint még ha az előző vizsgálatot a panasz visszavonását követően a 2013/440 határozat le is zárta, a Bizottság az említett vizsgálatot valójában az uniós gazdasági ágazatot ért kár fennállását bizonyító adatok elégtelensége miatt zárta le. Hangsúlyozni kell ugyanis, hogy – amint arra a Bizottság is hivatkozott – a Törvényszéknek nem feladata, hogy a jelen eljárás keretében az előző vizsgálatra vonatkozó érveket elemezze, mivel az említett vizsgálat keretében a kár meghatározására vagy annak hiányára vonatkozó kérdések a jelen ügyben szóban forgó vizsgálattól függetlenek, és nem eredményezhetik a megtámadott rendelet megsemmisítését.

154 Másodsorban, ami a felperes által hivatkozott nyilvánvaló hibát illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a felperes feladata, hogy az állításának alátámasztására meggyőző bizonyítékokat szolgáltasson (lásd ebben az értelemben: 1991. október 22-i Nölle ítélet, C-16/90, EU:C:1991:402, 17. pont; lásd még ebben az értelemben és analógia útján: 2010. szeptember 9-i Carpent Languages kontra Bizottság ítélet, T-582/08, nem tették közzé, EU:T:2010:379, 57. pont; 2017. január 17-i Cofely Solelec és társai kontra Parlament ítélet, T-419/15, nem tették közzé, EU:T:2017:8, 96. pont).

155 Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a vizsgálatot a lehető legújabb információk alapján kell lefolytatni annak érdekében, hogy olyan dömpingellenes vámok kerüljenek megállapításra, amelyek alkalmasak a közösségi gazdaságnak a dömping gyakorlatával szembeni védelmére (2000. október 3-i Industrie des poudres sphériques kontra Tanács ítélet, C-458/98 P, EU:C:2000:531, 92. pont; 2016. január 28-i CM Eurologistik és GLS ítélet, C-283/14 és C-284/14, EU:C:2016:57, 66. pont; 2017. Január 25-i Rusal Armenal kontra Tanács ítélet, T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, 119. pont).

156 Márpedig a jelen ügyben a felperes nem terjesztett elő egyetlen olyan bizonyítékot sem, amely indokolná, hogy a Bizottság eltérjen a négyéves időszak elemzésére vonatkozó szokásos gyakorlatától, és a kereskedelmi adatokat 2010. évtől kezdve vegye figyelembe.

157 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el.

158 Harmadsorban, a felperes által hivatkozott hatáskörrel való visszaélést illetően emlékeztetni kell arra, hogy valamely jogi aktus csak akkor tekinthető hatáskörrel való visszaélésnek, ha objektív, releváns és egybehangzó valószínűsítő körülmények alapján nyilvánvaló, hogy azt kizárólag vagy legalábbis elsősorban a hivatkozott céltól eltérő cél elérése, vagy az adott ügy körülményeinek kezelésére a Szerződés által kifejezetten előírt eljárás megkerülése érdekében fogadták el (2009. október 14-i Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet, T-390/08, EU:T:2009:401, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

159 A jelen ügyben a felperes nem adott elő az annak bizonyítására alkalmas bizonyítékokat, hogy a megtámadott rendelet elfogadásával a Bizottság a dömpingellenes intézkedések uniós jog keretében történő elfogadásától eltérő célt követett volna. Következésképpen el kell utasítani a Bizottság által elkövetett hatáskörrel való visszaélésre alapított érvet.

160 Negyedsorban, a felperes azon érvét illetően, amely szerint a Bizottságnak a figyelembe vett időszakra vonatkozó megállapításait nem kellően indokoltnak kell minősíteni, a fenti 140. pontban említett ítélkezési gyakorlatra kell visszautalni.

161 A jelen ügyben elegendő azt megállapítani, hogy a megtámadott rendelet (46) preambulumbekezdésében a Bizottság megindokolta a figyelembe vett időszak kiterjesztése iránt az egyes felek által a dömpingellenes vizsgálat alatt előterjesztett kérelem elutasítását.

162 A felperes azon érvelését, amely szerint a megállapítások indokolását elégtelennek kell minősíteni, megalapozatlannak kell nyilvánítani.

163 A fentiekből következik, hogy a harmadik jogalapot mint megalapozatlan el kell utasítani anélkül, hogy állást kellene foglalni a – Bizottság által szintén vitatott – hatástalan jellegével kapcsolatban.

5. A helyes ügyvitel és az átláthatóság elve, valamint a védelemhez való jog megsértésére alapított, negyedik jogalapról

164 A felperes a negyedik jogalapjában arra hivatkozik, hogy a Bizottság nem tartotta tiszteletben az uniós jog általános elveit, így a helyes ügyvitel elvét, az átláthatóság elvét és a védelemhez való jogot. A felperes úgy véli, hogy a Bizottság nem tartotta tiszteletben a védelemhez való jogát, először is azáltal, hogy megtagadta az uniós gazdasági ágazatra vonatkozó, az ideiglenes megállapítások szakaszában rendelkezésre álló adatok közlését, másodszor azáltal, hogy 22 napos határidőt állapított meg a végleges megállapításokra vonatkozó észrevételek megtételére, harmadszor pedig azáltal, hogy két és fél munkanap határidőt határozott meg a 2016. november 25–i, felülvizsgált végleges megállapításokra vonatkozó észrevételek megtételére, amelyek első alkalommal közölt, jelentős információkat tartalmaztak.

a) A felperes által hivatkozott helyes ügyvitel és átláthatóság elvének megsértéséről

165 A Bizottság arra hivatkozik, hogy a felperes azon érvelését, amely szerint a Bizottság nem tartotta tiszteletben az uniós jog általános elveit, úgymint a helyes ügyvitel elvét és az átláthatóság elvét, elfogadhatatlannak kell nyilvánítani, mivel a felperes a keresetlevélben nem fejtette ki, hogy miben állt ezen elvek megsértése. A Bizottság hangsúlyozza, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmánya 21. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát és a felperes jogalapjait. Kiemeli, hogy a Törvényszék kimondta, hogy ahhoz, hogy egy kereset elfogadható legyen, a felperesnek a keresetlevél szövegében koherens és érthető módon ki kell fejtenie a kereset alapjául szolgáló lényeges ténybeli és jogi körülményeket annak érdekében, hogy az alperes védekezhessen, a Törvényszék pedig a keresetről adott esetben további információ nélkül határozhasson. Ennélfogva a keresetlevélben egyértelműen ki kell fejteni azt a jogalapot, amelyre a keresetet alapították, és nem felel meg az eljárási szabályzatban támasztott követelményeknek az, ha

csak elvontan utalnak rá. A Bizottság emlékeztet arra, hogy ha valamely jogalap vagy a jogalap valamely része érthetetlen, azt el kell utasítani (2014. szeptember 11-i Gold East Paper és Gold Huasheng Paper kontra Tanács ítélet, T-443/11, EU:T:2014:774, 135. pont; 2015. szeptember 24-i Olaszország és Spanyolország kontra Bizottság ítélet, T-124/13 és T-191/13, EU:T:2015:690, 33. pont).

166 Az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja értelmében a keresetlevélnek tartalmaznia kell a felhozott jogalapok rövid ismertetését. Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy ezen ismertetésnek kellően világosnak és pontosnak kell lennie ahhoz, hogy lehetővé tegye az alperes részére védekezésének előkészítését, a hatáskörrel rendelkező bíróság számára pedig a keresetről való határozathozatalt (lásd ebben az értelemben: 1991. március 5-i Grifoni kontra EAEK ítélet, C-330/88, EU:C:1991:95, 18. pont).

167 A jelen ügyben meg kell jegyezni, hogy – amint a Bizottság előadta – a felperes nem fejtette ki vagy magyarázta meg, hogy miben áll a negyedik jogalapjának címében hivatkozott, a helyes ügyvitel és az átláthatóság elvének megsértése, éppen ezért ezt az érvet mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

b) A felperes védelemhez való jogának megsértéséről

168 Ami a védelemhez való jognak a felperes által hivatkozott megsértését illeti, mindenekelőtt hangsúlyozni kell, hogy – amint az a fenti 36. pontban megállapításra került – a felperes a Törvényszék előtt nem hivatkozhat a CCCMC védelemhez való jogára.

169 Ezt követően a fenti 37–41. pontban kifejtett indokok alapján el kell utasítani a felülvizsgált végleges megállapításokkal kapcsolatban tehető észrevételek benyújtására biztosított szűk határidőre alapított kifogást.

170 Egyébiránt az uniós gazdasági ágazatra vonatkozó, az ideiglenes megállapítások szakaszában rendelkezésre álló adatok közlésének elmulasztására alapított kifogást illetően meg kell jegyezni egyfelől azt, hogy a felperes nem bizonyította, hogy az ideiglenes megállapításokkal kapcsolatban benyújtott észrevételeiben maga kérte volna ezen adatok közlését, mivel a CCCMC észrevételeire történő hivatkozás a fenti 169. pontban kifejtett indokok miatt irreleváns. Másfelől a felperes nem bizonyította, hogy az eljárás eltérő eredményhez vezetett volna, ha ezek az adatok már az ideiglenes megállapítások szakaszában tudomására jutottak volna, és nem csak a végleges megállapítások szakaszában. A fenti indokok alapján tehát a jelen kifogást el kell utasítani.

171 Végül, a végleges megállapításokkal kapcsolatban tehető észrevételek benyújtására biztosított szűk határidőre alapított kifogást illetően elegendő azt megjegyezni, hogy a Bizottság által biztosított 22 nap több, mint a 2016/1036 rendelet 20. cikkének (5) bekezdésében ebben a vonatkozásban meghatározott legalább 10 napos határidő, és a felperes által hivatkozott sajátos körülmények sem tehetik kétségessé e tekintetben az eljárás szabályszerűségét. A jelen kifogást tehát el kell utasítani.

172 A fentiekre tekintettel a negyedik jogalap egészét el kell utasítani.

173 A fentiekből következik, hogy a keresetet el kell utasítani.

IV. A költségekről

174 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

175 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket.

176 A jelen ügyben a Bizottság kérte, hogy a Törvényszék a felperest kötelezze a költségek viselésére. Mivel a felperes pervesztes lett, ezért a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére. Egyébiránt a Tanács mint beavatkozó intézmény maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a Zhejiang Jndia Pipeline Industry Co. Ltd-t kötelezi a saját költségein felül az Európai Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

3) Az Európai Unió Tanácsa maga viseli saját költségeit.

Kanninen Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín Reine

Kihirdetve Luxembourgban, a 2019. szeptember 19-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

I. A jogvita előzményei 1

II. Az eljárás és a felek kérelmei 3

III. A jogkérdésről 4

A. Az ügy érdeméről 4

1. A nyilvánvaló értékelési hibára, a bizonyítékok értékelése során a pártatlanság hiányára, a felperesre háruló túlzott bizonyítási teherre, a felperes meghallgatáshoz való jogának megsértésére és az ASME/ANSI, illetve az EN/DIN szabványok szerint gyártott csőszerelvények egymást helyettesítő jellegének meghatározását illetően a Bizottság általi elégtelen indokolásra alapított, első jogalapról 4

a) Az első jogalap tárgyáról 4

b) A két szabványtípus egymást helyettesítő jellegének megállapítását illetően a felperes meghallgatáshoz való jogának megsértésére alapított, második kifogásról 6

c) Az ASME/ANSI, illetve az EN/DIN szabványok szerint gyártott csőszerelvények egymást helyettesítő jellegének meghatározásával kapcsolatban felmerült nyilvánvaló hibára, a bizonyítékok értékelése során a pártatlanság hiányára, és a felperesre háruló túlzott bizonyítási teherre alapított, első, harmadik és negyedik kifogásról 8

1) A kereset bizonyos mellékleteinek elfogadhatóságáról 8

2) A felperesnek a megtámadott rendelet (54) preambulumbekezdésére vonatkozó érveinek elfogadhatóságáról 8

3) Az első, a harmadik és a negyedik kifogás érdeméről 9

d) Az EN/DIN és az ASME/ANSI szabványok egymást helyettesítő jellegének meghatározására vonatkozó elégtelen indokolásra alapított, ötödik kifogásról 12

2. A nem piacgazdasággal rendelkező országok tekintetében alkalmazott bánásmód tanúsítása során elkövetett nyilvánvaló értékelési hibára alapított, ötödik jogalapról 13

a) A Kína WTO-hoz való csatlakozásáról szóló jegyzőkönyv I. részének 15. pontjára a megtámadott rendelet jogszerűségének vizsgálata céljából a Törvényszék előtt történő hivatkozás lehetőségéről 14

b) Az 1225/2009 rendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontjának a WTO jogával összhangban álló értelmezéséről 17

3. A nyilvánvaló értékelési hibára és a rendes érték kiigazításával kapcsolatos elégtelen indokolásra alapított, második jogalapról 19

a) A felperes egyes érveinek elfogadhatóságáról 19

b) A jogalap érdeméről 20

1) A rendes érték kiigazítását érintő nyilvánvaló értékelési hibáról 20

2) A rendes érték kiigazítására vonatkozó elégtelen indokolásról 22

4. A figyelembe vett időszak meghatározását érintő nyilvánvaló értékelési hibára és hatáskörrel való visszaélésre alapított, harmadik jogalapról 23

a) A jogalap elfogadhatóságáról 24

b) A jogalap érdeméről 25

5. A helyes ügyvitel és az átláthatóság elve, valamint a védelemhez való jog megsértésére alapított, negyedik jogalapról 26

a) A felperes által hivatkozott helyes ügyvitel és átláthatóság elvének megsértéséről 26

b) A felperes védelemhez való jogának megsértéséről 27

IV. A költségekről 27